Document Marc

Avis al llector

La present edicio del Document Marc, es publica en la Normativa d'El Puig, respectant la decisio de cada autor/autors de les diferents parts que conformen esta publicacio en relacio a les regles d'accentuacio triades.

En este respecte s'ha treballat, i es el que s'ha volgut traslladar, buscant un clima de concordia i d'unio del conjunt del valencianisme, per aixo no s'estranye el llector que els escrits apareguen segons les dos regles d'accentuacio perque aço, que pot ser motiu de debat, no ho ha de ser mai de confrontacio.

PREAMBUL

Poc abans de la primavera d'estiu de l'any 2011, un grup de valencians i valencianes de distints ambits de la societat, conscients, per una banda, de que la realitat cívica, política i econòmica provocava una ampla desmoralisació social i, per una atra, que la situació del valencianisme en les ultimes dos decades, interferida per certes actituts, no contribuia a donar una resposta ad estos problemes, començaren a juntar-se en diverses tertulies per a preguntar-se: ¿I ara qué?

Les tertulies es repetiren de forma periodica i entre els primers objectius marcats, ans de mamprendre proyectes de llarc determini, sorgiren els següents: tancar definitivament assunts que han generat divisio, perdua de forces, de recursos i d'efectius; desmarcar el moviment d'actituts i postures pseudovalencia-nistes que tant de mal fan als qui pretenen contribuir a tot lo que supon desenroll economic, social i politic; i, per ultim, possibilitar un cami per al futur del nostre poble en clau valenciana.

Conscients de la necessitat d'un nou proyecte que anara mes alla de les qüestions identitaries, era perentori arribar a un marc d'enteniment que no consumira mes energies en el sí del valencianisme, per a volcar-les totes en assunts ara mateix necessaris per al Poble Valencià. Per aixo s'organisaren uns grups de treball que tractaren de temes concrets ademes del de l'idiosincrasia: patrimoni, territori, governabilitat, drets i deures dels valencians i, finalment, la proyeccio de Valencia en el Mon, com un poble mes que som, una colectivitat en personalitat propia diferenciada de qualsevol atra.

Partint del fet de que les societats en particular i el mon en general son impulsats per persones mamprenedores, implicades i creadores que esperen poder traure mes de si, confiant en la força del propi talent i del seu esforç; i en l'idea de que coordinant esforços individuals i treballant en equip es poden conseguir molts mes alvanços que individualment, es decidi treballar per a conseguir juntar a un grup important de persones en una Convencio Valencianista. Es conformà un equip humà que demostrà la voluntat d'involucrar-se i de complir en els compromisos adquirits, pero sobretot de treballar en equip de manera eficient, en

un clima de dialec raonat, a on la suma dels talents individuals, ben cohesionats, donara el resultat esperat.

Fon una preparacio laboriosa en la que es cuidaren tots els detalls per a estar a l'altura de l'event. Una premissa essencial fon l'independencia d'accio, llunt de tuteles partidistes i de pressions interessades, lo qual es consegui per mig de l'autofinançacio. Es fixà una ajustada aportacio economica en la qual foren costejades totes les despeses. La llectura dels contes al final de l'acte constitui un eixercici de transparencia que els assistents agrairen.

S'evità l'obsessio per ser molts, mes be al contrari, se centrà l'atencio en ser coherents, sabent que es precisament la coherencia lo que donaria la credibilitat necessaria per a un creiximent lent, pero segur i sostingut en el temps. A pesar d'aço s'havia de contactar en tants valencianistes com fora possible, per a lo qual es confeccionà *ex novo* una ret de contactes per a convocar reunions informatives en diverses poblacions i comarques de tot el nostre territori durant els sis mesos que van des de novembre de l'any 2011 fins al mes d'abril del

2012. En l'intencio de recabar la participacio a titul individual del major numero de valencianistes, se feren reunions en les juntes directives, o de govern, de les mes significatives entitats valencianistes, per a solicitar la seua colaboracio en la difusio de la noticia de la Convencio.

Era precis juntar persones coherents, positives, en un perfil conciliador i en capacitat d'obrir camins alternatius. En este sentit, es va confeccionar una Declaracio Personal d'Intencions que debía ser assumida per cada participant, el contingut de la qual abarcava tres aspectes nuclears: ser democrata, ser i sentir-se valencià per damunt de tot i estar d'acort en que el sistema actual necessita d'una regeneracio.

Tant en les reunions preparatories primer, com en les informatives pels pobles despres, inclus el mateix dia de la Convencio Valencianista, no faltà entre els assistents qui traslladaren la possibilitat d'un nou proyecte politic, diferent dels ya existents, que supere erros del passat, que conecte en els problemes actuals de la societat i que ompliga l'espai existent en el mapa politic valencià passades les ultimes eleccions locals i autonomiques del 2011.

A la Convencio Valencianista Valencianisme2012 s'assisti a titul individual, de manera que cada participant se representava unicament a si mateix i no a cap entitat o colectiu, i en ella es debateren els continguts de cinc punts, en la finalitat de consensuar i acordar les bases del valencianisme del sigle XXI, un valencianisme d'ample espectre que quedava arreplegat en el Document Marc, que fon aprovat per ampla majoria i en el que queda de manifest una clara pretensio de reconciliar als valencians, a la vegada que preten reimplantar uns valors d'autoafirmacio com a poble que som, les arrels d'una millor essencia i d'un futur mes esperançador per a TOTS.

El Document Marc que fon aprovat en la Convencio Valencianista. V2012, naix en la voluntat d'inspirar el pensament i l'accio del Moviment Valencianiste, basant-se en els següents principis fonamentals:

- El Principi Democratic pel qual la llegitimitat del poder residix en el Poble.

- El Principi de Llibertat, pel qual entenem que tots els individus naixen lliures i cap poder pot llimitar

est estat; d'igual manera els pobles son lliures i cap poble te dret a llimitar la llibertat d'un atre.

- El Principi d'Igualtat, pel qual tots els individus tenen els mateixos drets; d'igual manera tots els pobles del mon tenen els mateixos drets.

- El Principi de Solidaritat, pel qual entenem que els pobles del mon deuen viure en una relacio de solidaritat els uns en els atres.

- El Principi de Valenciania, pel qual el subjecte de l'accio valencianista es Valencia, la Patria Valenciana.

Ciutat de Valencia, maig de 2012

DOCUMENT MARC

1. Idiosincrasia del Poble Valencià

1.1. Sobre les societats

Des dels seus inicis, els sers humans s'han unit entre ells per a donar resposta als problemes que els anaven sorgint en el dia a dia. Unes respostes que, perfeccionades les millors i desestimades les demes, anaren perpetuant-se en el temps i passaren de generacio en generacio. Eixe es el naiximent de la cultura, eixos son els fonaments de les societats.

En el devindre dels segles i en el proces d'assentament territorial, eixes cultures i eixes societats anaren fent-se cada vegada mes complexes. Les caracteristiques del mig físic que els circumdava, els acontenyiments historics diversos i les relacions inter i intragrupals que es donaren en cada societat marcaren les seues diferencies.

Els firmants d'este document entenem i defenem que la valenciana es una societat i una cultura uni-

ca i singular dins del conjunt de les societats i cultures del mon. Que el Poble Valencià, per tant, posseix una idiosincrasia que el fa unic i que es definible en els següents punts: un marc territorial definit i estable, una historia comuna, un imaginari colectiu i unes senyes d'identitat compartides, i una voluntat de viure com a lo que es, valencià.

1.2. Marc territorial i historic

Els valencians conformem un poble que habita a l'est de la Peninsula Iberica, entre els llimits que marca el riu de La Senia pel nort i Pilar de la Horadada pel sur i les serres interiors que el separen de la Meseta Central peninsular per l'oest i com a fita per l'est la mar Mediterranea. Les caracteristiques geologiques, mig ambientals i climatiques, aixina com la seua localisacio geografica, en una facil comunicacio en regions veïnes i situada a la vora de la mar Mediterranea, breçol de la civilisacio occidental, han contribuit de manera decisiva a conformar una colectivitat singular i definida.

L'historia del Poble Valencià podria iniciar-se en epoca romana en l'aparicio del toponim, i el conseqüent gentilici, *Valentia* i *valentinus*, pero sería una

simplificacio equivocada puix, a pesar de la completa romanisacio del territori, no es pot obviar l'influencia de les epoques anteriors (prehistorica i -sobretot- ibera) en la configuracio del poble valencià primigeni. La singularitat del mateix es manifesta en el fet de que, ya en l'epoca visigoda, es conformarà una provincia visigotica valenciana. De fet, està documentada l'existencia d'un Regne de Valencia, o a lo manco un rei visigot valencià.

Els musulmans arriben a la Peninsula en el 711 i, mes avant, Valencia, el territori valencià, es assimilat per l'Islam i una nova cultura s'assentarà com un superestrat, situant-se per damunt de les anteriors, i ho fara assimilant-les i convivint en elles. Sera una epoca prospera economicament i en la que descollaran importants personalitats en els camps de les arts i les ciencies: astronoms, meges, lliterats.... No faltaran alvanços en l'agricultura, com ara l'ampliacio de les rets de regadiu o l'introduccio de nous conreus, entre uns atres.

Disputes pel poder i guerres internes provocaran un debilitament en l'organisacio musulmana cap a la seua disgregacio en els **regnes de Taifes**. Els pobles del nort peninsular trobaran l'oportunitat d'expansionar-se per mig de conquistes beliques,

incrementant aixina una hegemonia que es traduirà en la conquista de nous territoris sobre els que eixercir el seu poder i control. Alguns d'estos senyors eren cults i prudents i a les terres valencianes els tocà un dels que mes, puix van ser conquistades per **Jaume I**, rei a qui alguns han definit, mes que com a conquistador, com a llegislador. Jaume I posà els fonaments per a constituir del territori valencià una nacio lliure. Ad ell devem la consolidacio del **Regne de Valencia** com una unitat politica independent i ad ell devem una llegislacio foral que fon eixemple de *democracia* en una epoca totalment jerarquisada. El Regne de Valencia viura un segle d'esplendor que es manifestarà en tots els camps: el politic, el social, l'economic i el cultural. El desti de la **Corona d'Arago** passarà en mes d'un moment per l'influencia i l'habilitat politica dels valencians (**Compromis de Casp**), com tambe ocorrerà en el govern de l'Iglesia Catolica en els **papes Borja**, o en la fi del famos **Cisma d'Occident**, per no citar el model de llegislacio maritima que supongue el **Consolat de Mar**, o el potencial economic que generarà la **Taula de Canvis**, especie d'institucio bancaria (1407), o el mes que sabut **Segle d'Or** de la lliteratura en llengua valenciana.

Una nova concepcio politica arribarà en l'epoca dels Reis Catolics. L'unio de les corones castellana i aragonesa donà pas a una Espanya en la que encara es respectaven els Furs dels regnes que la conformaven. No obstant, la governabilitat dels mateixos quedava en mans de virreis, formula aprofitada pels successius reis per a començar un proces de centralisacio. L'arribada de la primera virreina de Valencia **Germana de Foix**, segona muller de **Ferran el Catolic**, supondra l'inici de la castellanisacio i la despersonalisacio valenciana. Este periodo fon convuls i esclataren guerres civils que han passat historicament a coneixer-se com a les guerres de les **Germanies**, en les que els valencians de les classes lliberals i populars volgueren fer front a les imposicions d'una jerarquia politica i una classe nobiliaria que donava l'esquena a la concepcio foral del Regne de Valencia i a les llibertats i independencia que esta suponia.

Esta perdua d'independencia significà la fi de l'epoca d'esplendor. A partir d'ara els valencians quedarem a merce de decisions preses des de la Cort que a sovint perjudicaven els interessos valencians, com fon el cas de l'expulsió dels moriscs, en 1609, acontenyiment que supongue un fort

colp per a la societat –i principalment per a l'economia- valenciana.

Un periodo mes fosc per ad estes llibertats s'inaugurà en l'arribada al tro espanyol del borbo **Felip V**. El *justo derecho de conquista* impost per este, passada la Guerra de Successio, acabà en l'Estat valencià. El Decret del Buen Retiro (popularment conegut com de *Nova Planta*), dictat per Felip V, acabà en aquella estructura socio-politica, puix aquella imposicio significà la descomposicio politica del Regne de Valencia i l'inici de la sumissio i postracio al centralisme. La subordinacio a *las leyes y costumbres de Castilla* i la divisio provincial, seran dos durs colps a la consciencia identitaria.

No sera fins a la fi del s. XIX quan timidament s'iniciarà un moviment de **Renaixença** que a lo manco tindra alguna trascendencia en l'aspecte cultural i en la rehabilitacio de la llengua valenciana, pero que quedarà practicament al marge d'una reivindicacio politica, a diferencia de lo que ocorrerà en uns atres territoris peninsulars i europeus. Les classes dirigents de la societat valenciana foren incapaces, des de la seua assumida condicio provinciana, de superar una percepcio folclorica de la realitat valenciana.

La **II Republica** obria certes esperances de recuperacio de les llibertats nacionals, pero la sublevacio protagonisada pel General Franco i la seua **Dictadura** les frustraren. En el transit a la **democracia constitucional** (en 1978 s'aprova la **Constitucio espanyola**) afloraran problemes identitaris, en la majoria dels casos induits per unes classes intelectuals que, una vegada mes, incapaces de superar l'interiorisada mentalitat provinciana, continuaven donant l'esquena al poble buscant els seus referents fora de les nostres fronteres. Basicament contrastaran dos postures, una autoctonista, que mantindran en general els sectors mes populars, i una atra sucursalista, que podem dividir a la seua vegada en dos sumissions distintes: una procatalanista que postularan els moviments elitistes vinculats a determinats ambits universitaris, i una atra procastellanista postulada per sectors acomodats del franquisme. Es crearà artificialment una falsa dualitat que enfrontarà a la societat valenciana; les conseqüencies arriben fins als nostres dies, en els quals continuen convivint diferents concepcions nacionals, culturals i idiomatiques.

Des de la nostra adscripcio valencianista nos identifiquem en el sector autoctoniste perque reivin-

diquem un marc nacional exclusivament valencià que ocupe l'espai geografic que historicament ha format part d'eixe marc.

1.3. Senyes d'identitat

1.3.1. El nom

Valentia es la primera referencia historiografica que tenim respecte d'una ciutat que, en el devindre del temps, es convertirà en capital del territori que quedava baix la seua influencia; este, organisat primerament com una ciutat-estat, prendrà el seu toponim per a identificar a la totalitat del regne, del qual la ciutat quedarà com a **Cap i Casal**.

Constituit el regne cristia, sera sempre el nom **Regne de Valencia** aquell en el qual se l'identificarà, i estarà regit per un unic codic llegislatiu i unes institucions de govern propies que abasten tot el territori. En algunes ocasions, i durant l'epoca foral, es troba la referencia a la *nacio d'on yo so natural*, possiblement en el valor de lloc de natalici, pero sense dubte com a patria d'a on se es natural.

Si be es cert que durant la **I Republica** (1873-1874) i la **Dictadura de Primo de Rivera** (1923-1930), comença a utilisar-se el toponim **País Valencià**, que triumfarà durant la **Segona Republica**, no s'ha d'oblidar l'intencio subjaent –en este marc republicà- d'evitar la referencia monarquica que implicava el terme Regne de Valencia. A partir dels anys xixanta esta denominacio se carregarà d'un significat sucursaliste que implica la negacio d'una identitat valenciana autonoma.

Un atre terme usat historicament es el d'Estat Valencià que promulgava l'anteproyecte d'estatut de l'any 1904 i que arrepleguen algunes imagens de preguerra.

Uns termes molt utilisats a partir del segle XIX, quan el proces de provincianisacio de la societat valenciana s'havia consolidat, son els de *Levante* i *Región Valenciana*. Abdos son referencies geografiques buides de contingut identitari.

Un nom que historicament han utilisat la majoria de destacats valencianistes i que figura en himnes i cants patriotics es, simplement, el de Valencia. No cal dir que tambe es normalment el nom que s'usa, des d'uns atres territoris, per a referir-se al

conjunt de les terres i de les gents valencianes (inclus en escrits oficials i administratius). Esta circumstancia es fa mes notoria i està viva entre les gents dels territoris llimitrofes (Arago, Castella i inclus Catalunya).

Des de finals del s. XIX han convixcut sobre tot les denominacions Regne de Valencia, País Valencià o Regio Valenciana, per a referir-se a la **patria** dels valencians, cada una representativa d'una concepcio concreta del fet valencià. **L'Estatut d'Autonomia** de 1982, fruit de les concessions i del pactisme, arribarà a una solucio politica per a denominar el territori, inventant un nou toponim: **Comunitat Valenciana**. D'us obligat en contexts oficials, nomes des de postures provincianes s'utilisa sense desgrat este desnaturalisat terme.

Donat que historicament el terme **Regne de Valencia** esta lligat a les llibertats nacionals dels valencians i al llarc periodo d'independencia que com estat tinguerem, reivindiquem l'us d'esta terminologia, nomes compatible en els termens **Nacio Valenciana** o simplement **Valencia**, nom generic al qual no li falta tradicio i que no ha de ser en cap dels casos motiu ni d'enfrontaments ni de confusio, puix en refereir-nos al Cap i Casal

ho farem com a la Ciutat de Valencia o Valencia Ciutat. En este sentit, inclus ya historicament, reafermant-se en esta postura, s'ha propost el terme **valentins** com a gentilici per als habitants de la capital, quedant el de **valencians** com a generic per als ciutadans del Regne.

1.3.2. La llengua

L'idioma, que es la llengua d'un poble o nacio, constituix un codic o sistema de signes que servix ad eixe grup huma per a comunicar-se. Es per tant un producte de la societat que complix una funcio basica: permetre que els parlants es comuniquen, que intercanvien informacio. Pero la llengua es molt mes, puix es l'expressio oral i escrita del bagage cultural i historic d'un poble, i per tant pedra angular del seu patrimoni com a tal.

La **llengua valenciana** es una llengua romanica independent i autoctona. Deriva del baix llati, modificat a partir de les influencies i aportacions de tots els pobles i cultures que s'han relacionat en el Poble Valencià en uns moments claus per a la conformacio del mateix i del seu idioma. Es propia i particular del Regne de Valencia i ad ella s'ha de prestar espe-

cial dedicacio i proteccio. Es parla en tota la part nort del territori, i va estenent-se cap al sur en una ampla faixa costera fins al llimit de Murcia. Les variants dialectals i locals que l'enriquixen constituixen unes diferencies tant minimes que molts llingüistes han resaltat el fet de que el valencià es una llengua especialment homogenea -tant en l'aspecte lexic, com gramatical, com fonetic- entre les llengües romaniques, i ademes els seus parlants tenen una forta consciencia idiomatica propia, manifestada en continuïtat a lo llarc de l'Historia. El castella es primer idioma en un ambit geografic que s'esten de manera paralela, tambe de nort a sur, en una faixa interior.

Com hem expost, els valencianistes defenem que la llengua valenciana es una llengua diferent i diferenciada de qualsevol atra llengua del mon. Es per aixo que codificar-la per mig d'una normativa que no atenga a la seua propia personalitat supon, no nomes un injustificable trencament en l'historia, sino la castracio del seu potencial futur, puix retrau l'implicacio del poble en el seu conreu al deixar de sentir-la com a propia. Per tant, els valencianistes nomes acceptem com a normativa codificadora aquella que reconega la personalitat diferent i diferenciada de la llengua valenciana.

1.3.3. Les atres senyes d'identitat colectives: bandera i himne

La bandera

L'ensenya representativa de la nacionalitat valenciana rep el nom especific de **Senyera**, o **Real Senyera**. Te forma rectangular i està formada per quatre franges o barres roges sobre fondo d'or (conformant cinc barres grogues), colocades en forma longitudinal; en la part d'unio al pal du una franja, disposta de manera vertical, de color blau cel. Sobre el blau, i prenent com a base una estreta tira roja, du brodada la corona real. Est ultim element dona lloc a la denominacio mes completa de Real Senyera Coronada.

L'ensenya mes antiga que es conserva es custodia en l'Ajuntament de Valencia Ciutat, Cap i Casal del Regne, una copia exacta d'esta es la que protagonisa la processo civica del 9 d'Octubre i es la representacio fisica del simbol, es la Senyera per antonomasia.

La Real Senyera goja d'una serie de privilegis que arranquen de l'epoca foral i que s'observen proto-

colariament. Entre estos destaquen:

- Representava a la figura del rei en la seua absencia.
- Tingue una escolta especial formada per cent homens, els Ballesters del Centenar de la Ploma.
- No s'inclina, en prova de dignitat i pel seu simbolisme real.
- Rep els honors militars d'un Cap d'Estat, les 21 salves que marquen les ordenances.

Des del valencianisme considerem que l'unica bandera que representa al poble valencià es la Real Senyera Coronada. No obstant, existixen unes atres banderes historiques que representen a determinades localitats, com poden ser la bandera de Borriana o l'Oriol d'Oriola, que no son incompatibles en la Real Senyera sino complementaries. Junt ad estes, el moviment valencianiste ha utilisat a lo llarc de l'historia una senyera que ostenta una estrela de cinc puntes sobre la franja blava, i que representa unica i exclusivament la lluita identitaria.

L'himne

Els himnes son composicions poetiques i musicals de lloa a una persona, a una institucio, a un poble, a un estat. Valencia, com qualsevol atra nacionalitat, ha de tindre un himne oficial. Este ha de ser basicament l'Himne que Josep Serrano i Maximilià Thous compongueren per a l'inauguracio de la **Exposicio Regional Valenciana** de 1909, puix els valencians, ans del seu reconeiximent oficial, ya el tenien i l'entonaven com la mes alta expressio de l'esperit patri. Ademes, en un emotiu acte celebrat en 1925, en el que es donaren cita les maximes autoritats de les capitals valencianes, fon declarat **Himne Regional**.

Des de molts sectors, que no discutixen la seua representativitat, s'ha optat per cantar-lo en una lletra mes ajustada a una concepcio autonoma del fet valencià, que fon publicada en 1955 en *Alcira canta*, que coneguem com Himne Valencià. Especialment a partir de la Transicio, esta lletra alternativa era repartida en forma de pamflets volants pels carrers dels pobles i ciutats de la nostra terra, difosa en publicacions escrites, i cantada en numerosos actes reivindicatius. Diverses associacions civiques, culturals, partits politics i ciutadans d'a

peu l'han feta seua des d'aquells temps. Per tant, estimem oportu aprear i donar a coneixer aci dita lletra, per a que els valencians, lliurement, puguen cantar-la d'esta manera.

El valencianisme estricte canta junt ad este himne, per ser molt mes reivindicatius la composicio coral coneguda com *Canço de Lluita* o *Cant de Redencio*, en musica del mestre Miquel Asensi i lletra de Maximilià Thous Llorenç (1922), o tambe el *Vent de Ponent* escrit per Lluïs Cebrián Ibor, que en el titul de "Sant Jordi, mata l'aranya" va ser presentat al concurs d'himnes que Patria Nova convocà en 1915 i del que resultaria guanyador. La musica, d'autor desconegut, va ser composta en 1917.

Himne Valencià

Tots baix els plecs de la nostra Senyera,
junts i a una veu, germans vingau.
¡Ya en el taller i en el camp remoregen,
cantics d'amor, himnes de pau!

¡Pas a la Nacio
que alvança en marcha triumfal!

Per a tu la vega envia
la riquea que atesora,
i es la veu de l'aigua cantic d'alegria
acordat al ritme de guitarra mora.
Paladins de l'Art t'ofrenen
ses victories jagantines,
i als teus peus, Sultana,
tos jardins estenen
un tapis de murta i de roses fines.

Brinden fruites dorades
els paraisos de les riberes,

pengen les arracades
baix les arcades de les palmeres.

Sona la veu amada
i en potentissim, vibrant reso,
notes de nostra albada
canten les glories de la Nacio.

Valencians: en peu alcem-nos
que nostra veu
la llum salude
d'un Sol novell.

Tots baix els plecs de la nostra Senyera,
junts i a una veu, germans vingau.
¡Ya en el taller i en el camp remoregen,
cantics d'amor, himnes de pau!

¡Flamege en l'aire
nostra Senyera!

¡Gloria a la Patria!

¡Vixca Valencia!

¡Vixca! ¡Vixca! ¡Vixca!

1.3.4 Senyes d'identitat particulars. Heraldica, vexilologia i toponimia

Si els simbols colectius nos identifiquen com a valencians, els simbols particulars vinculen als habitants de cada poble en el seu passat mes proxim. La tradicio heraldica i vexilologica municipal valenciana està sent modificada en els ultims anys, substituida per innovacions sense cap tradicio historica i, lo que es pijor, en una intencio despersonalisadora. La recuperacio d'estos simbols s'ha de basar en el rigor i la fidelitat historica.

Tambe els toponims estan sofrint substitucions, i no nomes en l'aspecte ortografic, sino en la propia denominacio dels mateixos, ignorant la documentacio historica i la tradicio local. Estes accions son indefendibles i han de ser evitades i revertides.

1.4. La voluntat de seguir sent valencians

Els habitants del Regne de Valencia hem demostrat a lo llarc de l'historia una voluntat per ser allò que som, valencians, especialment davant de processos que han intentat la seua desmembracio com a comunitat o la seua assimilacio dins d'unes atres

realitats socioculturals i politiques. Ya en el periodo foral, durant el regnat d'Alfons II el Benigne, un ciutatà valencià, Francesc de Vinatea -Jurat en Cap-, hague de fer front a un contrafur comés pel rei (1333) i salvaguardar en la seua accio l'integritat territorial del Regne. En acabant vindria la Guerra de l'Unio (1347-1348), sublevacio popular i ciutadana contra els gravamens impositius del monarca Pere el Cerimonios. Les guerres de les Germanies (s. XVI i XVII -1520 i 1693-) tambe foren un alçament dels menestrals i classes populars front a la Corona i la noblea absentista per a salvaguardar un model administratiu i de govern propi.

El Regne de Valencia, que havia sabut mantindre la seua importancia, no nomes social i economica, sino tambe cultural i llingüistica, a lo llarc de tota l'epoca migeval, començà lentament el seu decliu en tots els ambits a partir de l'unio de les corones d'Arago i Castella, pero sobretot pergue la seua hegemonia a rant de la *Desfeta d'Almansa* en 1707. A partir d'este moment, els valencians es voran obligats a assumir una bandera que no es la Real Senyera, un idioma que no es el valencià, uns usos socials que son castellans i, ademes, en una clara impronta borbonica que, agressivament, s'impon-

drà com a castic als valencians per haver-se posicionat junt al pretenent austriac, l'Archiduc Carles, front al borbo Felip V d'ingrata memoria.

A lo llarc del segle XVIII el proces despersonalisador continuà implacable, i les classes dirigents valencianes pareixien haver assumit completament el seu paper secundari. No obstant, alguns intents recuperadors de la llengua valenciana (Carles Ros, Lluïs Galiana), mostren un sentiment encara viu entre les elits intelectuals. Sentiment que continuava ben viu en el poble.

El Romanticisme, que havia donat pas a un vent de recuperacio de les llibertats nacionals en Europa, va vore en Valencia el seu reflex en el fenomen de la Renaixença. Esta començà molt pronte, mostra de que hi havia un sentiment latent que nomes necessitava una espenta per a resorgir; l'enraïlament popular del renaiximent de la lliteratura en llengua valenciana n'es una mostra. El profunt sentiment de valenciania que manifestava el poble nomes haguera necessitat d'una decidida direccio per part de les classes dirigents per a transformar-se en un valencianisme reivindicatiu. Pero esta circumstancia no se va produir, la burguesia valenciana s'havia transformat definitivament en un apendix de la Cort de Madrit.

Representats per politics pseudo-valencianistes, debils i entreguistes, varem perdre l'oportunitat durant els anys 30 del segle XX d'aprovar un Estatut d'Autonomia que fora el punt de partida per a recuperar la sobirania valenciana.

Mangonejats i despreciats pel regim franquiste, que mai va perdonar que Valencia fora l'ultima capital de la Republica Espanyola, el Regne de Valencia es vorà abocat a una despersonalisacio absoluta recolzada per les classes socials miges i altes que menysprearan el fet de ser valencians i de parlar un idioma propi. I a pesar d'aixo la conciencia valenciana es va mantindre viva.

Desfeta l'estructura franquista, el nostre Regne es troba davant una situacio en la que se li nega el dret a un Estatut digne, i en la que els politics valencians pareixen disposts, una vegada mes, a deixar fer. Es el poble pla el que, en eixos moments, es llança al carrer per a defendre els seus drets. Es el moment de la lluita en el carrer, del crit de llibertat, de l'orgull de sentir-se valencians-valencians a pesar dels molts inconvenients patits des de feya mes de 300 anys.

Formalment es conseguiren algunes reivindicacions simboliques com la Senyera, l'us de la llengua

i el nom d'esta. Pero no fon aixina en la personalitat de la llengua o en el mateix nom del territori i Poble Valencià.

Des de llavors, el proces despersonalisador ha continuat incansable, utilisant ara les armes de la subvencio i de la manipulacio social. Del manteniment d'eixe sentiment valencià dona conte el que, a pesar dels recursos empleats i de l'enormitat dels diners invertits, no han conseguit l'exit en la seua empresa. La voluntat de seguir sent valencians continúa manifestant-se alla a on la pressio oficial o mediatica no la cohibixen o silencien.

1.4.1. El paper del valencianisme

Hui, Valencia, a pesar de contar en un Estatut d'Autonomia, no ha recuperat tots els drets que li pertanyen; pero la lluita valencianista no es solament eixa. No nomes hem de recuperar per als valencians el dret a decidir en lo que en tant que valencians nos afecta, sino que tambe hem d'aportar solucions per als problemes que planteja a la societat el futur que s'albira.

No obstant, en tant que moviment social, els valencianistes hem de tindre en conte que no podem solucionar els nostres problemes de futur de forma individual, nomes es podran solventar de manera colectiva, en rigor i conviccio, sumant voluntats i no restant-ne o dividint.

El cami no pareix curt ni facil, pero eixe es el nostre compromis de futur si volem obtindre un paper rellevant en la societat, superant primer una situacio cada vegada mes deteriorada pels nostres propis desencontres. I ho hem de fer buscant unes atres formes de lluita pero sense oblidar la generositat, l'entrega i els esforços dels que en els anys 70-80 foren capaços de detindre el desastre que podia supondre la nostra desaparicio com a poble, provablement ya pactada, i en els qui tenim un deute de gratitut. Eixes formes s'han de basar en:

- Propiciar una convivencia social integradora.
- Sentir, i ser capaços de transmetre, l'orgull de lo que supongue el nostre passat glorios, que nos ha d'estimular a no renunciar a les nostres conviccions d'un futur protagonisat per nosatres mateixos.

- Buscar l'unio de tota la nostra societat valenciana, del riu Senia a Pilar de la Horadada i d'Ademus fins a la mar per a defendre com un poble els seus drets, i realisar-ho en fermea.
- Conseguir que Valencia, la nostra nacionalitat, de forma tant colectiva com individual, ocupe el lloc que per dret i per fets propis li correspon.
- Realisar accions constructives en pro de la valenciania que centre l'objectiu en potenciar lo valencià (en conte de perdre esforços en baralles internes, ya que d'esta manera es perdria el fi ultim de la lluita).
- Donar respostes als problemes reals de la societat, puix el conseguir el millor nivell de vida possible es l'objectiu ultim de tota unio social.

Entre les ferramentes que es proponen per a conseguir-ho hem de tindre com a prioritaries:

- L'Educacio, vehicul de trasmissio de la cultura, de l'historia, de la llengua i de les particularitats etnologiques, exigint als seus res-

ponsables, tant politics com educadors, rigor en els continguts dels coneiximents que han de transmetre, i sobretot un compromis en la tradicio valenciana.

- La convivencia com a norma per a que junts pugam treballar a fi de conseguir el major respecte en l'horiso de la dignitat del nostre poble.
- Aplicar els valors propis dels valencians, com ara el treball, l'esforç, el compromis, la fermea, l'alegria, la creativitat, la capacitat de reinterpretar-se.
- Exigir la creacio d'una Academia de la Llengua Valenciana lliure d'intromissions foranees.
- Buscar i trobar la manera de fomentar una clara i efectiva conexio social contraria a enfrontaments mes o menys interessats.

Esta es i ha de ser la nostra lluita valencianista en l'actualitat.

2. El patrimoni dels valencians

patrimoni. *Bens que s'hereten dels ascendents, que passen de pares a fills. // Bens privatius d'algú. // Valors culturals, llingüístics, artístics, etc.*

be. *Persona o cosa molt apreciada, considerada com un valor fonamental per a obtindre la felicitat. // plr. Conjunt de coses que tenen un valor capital, patrimoni.*

cultura. *Conjunt de coneiximents adquirits per una persona. // Conjunt de costums, modos de vida, manifestacions artístiques, científiques, intelectuals i utilitàries que caracterisa un poble i el definix.*

identitat. *Característiques pròpies d'un individu o grup que el diferencien d'un atre. // Consciència de la persona de ser distinta.*

2.1. Introducció. Concepte de patrimoni.

El concepte de "patrimoni" en general, i de "patrimoni cultural" en particular, és subjectiu i dinàmic: no depén tant dels objectes o bens que teòricament el componen sino, sobretot, dels valors que la societat en general els atribuïx en cada moment de l'història, i que determinen quins bens són suficientment valiosos com per a ser protegits i conservats per a la posteritat.

Acabades les guerres mundials aumenta especialment l'interés de les societats per la defensa de les seues manifestacions culturals, lo que queda patent en diferents cartes i documents internacionals, com la Carta d'Atenes (1931), el Conveni de la Haya per a la protecció de bens culturals (1954) i la Comissió Franceschini (anys 60), les quals reconeixen la concepció cultural del patrimoni, incorporant tots els elements que puguen ser considerats testimoni de les cultures d'un poble; inclòs, com a novetat en aquell moment, el patrimoni natural en que les dites cultures s'han desenrollat.

Esta concepció està present en la Convenció sobre la protecció del patrimoni mundial, cultural i natural, de la Direcció General d'Educació, Cièn-

cia i Cultura de la ONU (París, 1972) que considera el patrimoni cultural integrat per:

- els monuments: obres arquitectòniques, d'escultura o de pintura monumentals, elements o estructures de caràcter arqueològic, inscripcions, cavernes i grups d'elements, que tinguen un valor universal excepcional des del punt de vista de l'història, de l'art o de la ciència
- els conjunts: grups de construccions, aïllades o reunides, l'arquitectura dels quals, l'unitat i l'integració en el paisage els done un valor universal excepcional des del punt de vista de l'història, de l'art o de la ciència
- els llocs: obres de l'home o obres conjuntes de l'home i la naturalea, aixina com les zones, inclosos els llocs arqueològics, que tinguen un valor universal excepcional des del punt de vista històric, estètic, etnològic o antropològic

Serà la Recomanació sobre la Salvaguarda de la Cultura Tradicional i Popular (Conferència General de la ONU per a l'Educació, la Ciència i la Cultura. París, 1989) la que determine l'importàn-

cia de les creacions identitàries de les comunitats fundades en la tradició, ya siguen llengües, lliteratura, música, dansa, jocs, arquitectura, festes, oficis, etc.

Posteriorment, unes atres declaracions, com la Declaració de Kinshasa, sobre tràfic ilícit de bens culturals (Kinshasa, Zaire, 1996), la Convenció europea del paisage (Consell d'Europa. Florència, 2000) o la Convenció per a la salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial (UNESCO. París, 2003) han anat complementant el conjunt de recomanacions, orientacions i reglamentacions d'àmbit internacional que inspiren l'actual llegislació de l'Estat espanyol i la llegislació valenciana en particular.

En el cas valencià, la Llei 4/1998, del 11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, establix com a tal patrimoni el constituït pels bens mobles i immobles de valor històric, artístic, arquitectònic, arqueològic, paleontològic, etnològic, documental, bibliogràfic, científic, tècnic, o de qualsevol atra naturalea cultural, existents en el territori valencià o que, trobant-se fòra d'ell, siguen especialment representatius de l'història i la cultura valencianes.

També formen part del patrimoni cultural valencià, en qualitat de Bens Immaterials del Patrimoni Etnològic, les creacions, coneiximents, tècniques, pràctiques i usos més representatius i valiosos de les formes de vida i de la cultura tradicional valenciana.

Així mateix, formen part del dit patrimoni com a bens immaterials les expressions de les tradicions del poble valencià en les seues manifestacions, musicals, artístiques, gastronòmiques o d'oci, i en especial aquelles que han segut objecte de transmissió oral i les que mantenen i potencien l'us de la llengua valenciana. A destacar els Bens Immaterials de Naturalea Tecnològica que constituïxen manifestacions rellevants o fites de l'evolució tecnològica, que són també, per mandat llegal, elements integrants del patrimoni cultural valencià; en lo que es torna a ampliar l'abast semàntic inicial de la paraula "patrimoni".

Com a patrimoni cultural valencià, per tant, entenem tot lo que constituïx l'herència cultural pròpia del nostre passat com a poble, que continua construint-se en el present i proyectant-se cap al futur. Un patrimoni conformat per tots aquells elements i bens de valor històric i cultural que re-

flectixen l'herència de les generacions passades i que permeten comprendre el devindre històric i la forma de ser dels valencians com a poble, i per tant són expressió de la seua identitat.

2.2. Necessitat de conservar el patrimoni. Valor del patrimoni

En efecte, no cap dubte que el patrimoni cultural d'un poble constituïx la màxima manifestació de la seua idiosincràsia particular: de la seua identitat. Una identitat que, entesa com a conjunt de formes culturals particulars, comunes a tot un poble (i a l'hora diferents a les dels demés pobles del seu entorn), conforma un continu sense interrupció que es readapta i es reinventa, perviu a través dels segles i de les generacions, i actua de fil conductor i d'argamassa aglutinadora de la comunitat humana que el compartix i el transmet als seus descendents.

El patrimoni cultural, des d'una alvertent històrica, reflectix per tant les senyes d'identitat i la forma de ser del nostre poble. Podem entendre'l també a nivell estètic, puix els bens que l'integren pertanyen al camp de las belles arts, arquitectu-

ra, pintura, escultura, música, lliteratura... i tenen conseqüentment un significat cultural; i també a nivell socioeconòmic, puix s'ha demostrat que és una font de recursos econòmics, de llocs de treball i d'activitat empresarial.

També es pot analisar l'importància del patrimoni des d'una perspectiva merament utilitària o estratègica. Si recordem la tradicional analogia que sol establir-se entre la personalitat dels pobles i la dels individus, no nos pot estranyar que, si "tindre molta personalitat" és una qualitat valorada entre les persones -perque un individu en personalitat fortament definida podrà, a priori, encarar la seua perspectiva vital de forma més efectiva i exitosa que un atre que es deixa portar per les decisions dels demés-, també, entre els pobles, és valorada la qualitat de tindre una personalitat clarament marcada, que faça aumentar la consciència de grup -l'orgull identitari, de pertinença al grup- entre aquells individus que compartixen identitat.

Per tant, des de qualsevol perspectiva, conservar i conrear la pròpia identitat -siga individual o colectiva-, com ser fidel a l'herència dels antepassats, resulta intrínsecament bo -és natural- per a la majoria.

Resulta perillosa, no obstant, l'exaltació pura i dura, buida, de les identitats. Una exaltació que, a banda de fomentar perniciosament els prejuïns identitaris o els estereotips negatius i falaços, ha justificat en casos extrems l'odi, l'enemistat i la violència entre pobles, entre grups socials, o inclús entre classes.

Ben al contrari, no ya des de la caent més pròpiament sentimental o moral, sino inclús partint del sentit utilitari inicial que, com havem vist, és intrínsec a la paraula patrimoni -conjunt de bens, de coses apreciades per a obtindre la felicitat-, el patrimoni cultural no pot sino constituir l'instrument indispensable per a que els individus valoren la pertinença a un colectiu que creu en l'estima pels antepassats propis i la seua cultura, i que, en conseqüència, vol transmetre-la en herència als que l'hauran de succeir.

Un patrimoni que motive als seus depositaris a responsabilisar-se i a preocupar-se per la sòrt de la comunitat humana en la que compartixen una identitat forjada a través de l'història: que exalte el sentiment de coparticipació i de civisme. Un patrimoni que serà tant més valiós en la mida que ajude a aumentar les cotes de benestar físic, social,

econòmic i cultural del grup que el posseïxca.

Per això, en este document es dona un pas més en la concepció tradicional de "patrimoni" (que, com s'ha vist, ha anat eixamplant-se a mida que els valors de les societats anaven canviant).

Aixina, si convenim que el patrimoni s'entén com un conjunt de bens que s'hereten de generació en generació, i si eixos bens no deixen de ser valors fonamentals per a obtindre la felicitat, és evident que les últimes décades del sigle XX han propiciat l'aparició de nous valors patrimonials, evolucionats des del particular punt de partida cultural que caracterisa a la nostra societat, de raïl plenament mediterrànea i europea.

Valors que, en contraposició en formes socials i econòmiques pròpies d'unes atres regions geogràfiques del món, han donat lloc a una atra classe de patrimoni social igualment valiós, que s'afig al ya tradicional patrimoni natural i cultural. Se tracta del patrimoni econòmic, sanitari i educatiu, tal com en este document són tractats.

2.3. El patrimoni valencià. Llínees immediates d'actuació

El patrimoni natural, cultural, econòmic, sanitari i educatiu tal com s'ha definit forma part intrínseca del nostre poble i és una de les seues senyes identitàries més importants. No obstant, eixe valor queda, en ocasions, oblidat davant d'unes atres accions i reivindicacions llingüístiques, heràldiques, simbòliques i de llímits territorials.

Entenem que és un erro obviar la nostra riquea patrimonial privativa i encastellar-se en certs debats en els que els símbols acaben sent un fi en sí mateix, perdent la seua utilitat primigènia de representar, per convenció, una idea superior i més complexa.

No podem ni devem obviar eixa riquea patrimonial, encara que siga només perque eixe oblit constituïx un autèntic menyspreu als nostres antepassats, els quals, en cada generació, han aportat el seu substrat etnogràfic en l'arquitectura, en l'indumentària, en els balls i danses, en el cant valencià d'estil, en les manifestacions religioses (pelegrins de les Useres, pelegrinació al Monasteri de Sant Vicent, cavalcada dels Reis en Alcoy, provessó del

Corpus, etc.), la lliteratura (novela, poesia, cròniques, llibres de viages, tractats de dret, mercantils, furs, cançoners, composicions orquestals, etc), l'educació i la sanitat.

A soles des de l'oblit ad este patrimoni s'han pogut perpetrar bàrbars atropells sobre el mateix a lo llarc de la nostra història, i que per desgràcia encara continuen en l'actualitat. Se constata, per tant, que per a preservar el patrimoni són necessàries tant mides educacionals destinades al conjunt de la població com una reglamentació administrativa i governamental que s'aplique de forma efectiva i coherent, i no de manera arbitrària o laxa.

Per a evitar que continue esta pèrdua patrimonial plantegem una série d'actuacions prioritàries, que partixen dels següents principis bàsics:

- Lo privat quedarà supeditat a l'interés públic, si constituïx un be rellevant cultural i patrimonial i aixina ho aconsellen els informes tècnics.
- El control del comerç de les obres d'art es llimitarà al màxim per a evitar expolis, i sempre es realisarà baix un estricte control.

- Les actuacions propostes tenen com a objectiu estimular i potenciar l'actuació de l'Administració valenciana per a que esta vele per l'integritat del llegat cultural, artístic, museístic..., es preocupe per la seua restauració i manteniment, i per últim actue com a agent promotor i difusor del nostre patrimoni.

2.3.1. Patrimoni arquitectònic

És necessària la preservació dels bens d'interés general. Devem denunciar la dramàtica situació d'edificis de gran valor com el Monasteri de Sant Vicent Màrtir (lloc de la primera gran pelegrinació europea), el Colege de l'Art Major de la Seda, l'ermita de Santa Llúcia de Valéncia Ciutat o el monasteri de Sant Jeroni de Cotalba. És obligació del moviment valencianiste denunciar el perill en el que es troba el patrimoni arquitectònic valencià, fent un llistat i iniciant campanyes d'obtenció de recursos per a la seua restauració. És obligació també la difusió de la riquea patrimonial en el seu conjunt.

Mereix especial atenció l'arquitectura popular i les manifestacions arqueològiques, mostres de dife-

rents moments històrics i inclús econòmics. Eixemples: ret de castells i torres vigies de Valéncia, o l'arquitectura autòctona: barraques, alqueries, riuraus, ceberes, cellers, neveres, etc.

Constituïx una obligació la denúncia d'aquelles accions públiques i privades que posen en perill qualsevol mostra del patrimoni arquitectònic.

Igualment, s'han de potenciar les actuacions necessàries per a la Declaració de Patrimoni de l'Humanitat d'aquelles construccions originals i emblemàtiques que ho mereixquen (lo que es tindrà també present per als bens immaterials).

Promoure la promulgació de lleis de preservació de patrimoni que impedixquen el saqueig del nostre patrimoni arquitectònic i que eviten nous casos com el del Teatre Romà de Morvedre. S'ha de garantisar que qualsevol actuació sobre elements arquitectònics d'interés mai serà agressiva, sempre serà reversible i haurà de contar en un ampli consens social.

2.3.2. Patrimoni etnogràfic i etnomusicogràfic

Una de les riquees patrimonials dels valencians, a la qual no se li ha donat la suficient importància, és l'ampla varietat de manifestacions etnogràfiques de les distintes comarques del territori valencià. Des del moviment valencianiste haurem de garantisar el foment i la preservació del folclor valencià en totes les seues manifestacions: danses i balls, cants, indumentària tradicional, festivitats civils i religioses, gastronomia…

2.3.3. Patrimoni llingüístic i lliterari

Nos considerem en l'obligació de velar per la genuïnitat de la llengua valenciana, per la seua transmissió, us i desenroll lliterari, per la plena normalisació del seu us en tots els àmbits orals i escrits. En este sentit estem perque es potencie l'edició en llengua valenciana, tant a nivell lliterari com en l'àmbit vehicular de comunicació o difusió del coneiximent, especialment entre les noves generacions.

És precís potenciar la Biblioteca Nacional Valenciana com a centre aglutinador de l'investigació

científica, interconectant-la en els archius privats, eclesiàstics i municipals més importants, en els de les diputacions, i en els fondos de l'Archiu del Regne de València, per a facilitar l'activitat dels investigadors. També, procedir a la digitalisació generalisada dels fondos bibliogràfics per a favorir la seua consulta i difusió electrònica, i facilitar l'accés a documents d'orige valencià que, per raons polítiques, se troben actualment allojats en archius externs al nostre territori; si és que per motius exclusivament tècnics no és possible el seu retorn a terres valencianes.

Igualment, s'ha de fomentar la transmissió oral i escrita de rondalles, endevinalles, contes populars, tradicions, etc. i la seua fixació per escrit.

2.3.4. Unes atres classes de patrimoni cultural

És necessari potenciar la ret museística valenciana. És inadmissible la situació en la que es troba el Museu Sant Pio V, tant en la seua desprotecció arquitectònica, publicitària, com en els escassos recursos per a restaurar peces. Hem de difondre entre el nostre poble que es tracta de la segona pinacoteca de l'estat, la millor colecció de pintura

gòtica i decimonònica d'este. Lo mateix podríem dir del Museu d'Art Modern de Vilafamés i de la ret museística en general. Els museus són els llocs idòneus per a la formació d'una societat i és la nostra obligació fomentar eix objectiu.

També s'ha de potenciar el sector audiovisual valencià, fomentant un cine autòcton en valencià i la realisació de documentals divulgatius de calitat. Recolzar la creació de canals de ràdio i de televisió genuïnament valencians a on parlen -i escriguen- en llengua valenciana.

Des de fa més de dos segles els artistes plàstics valencians estan situats en la vanguarda internacional. Per a evitar que esta situació siga fruit de la generació espontànea, des del moviment valencianiste s'ha de potenciar i fomentar als jóvens creadors/valors de les distintes manifestacions artístiques concedint beques formatives (en la llínea dels antics pensionats pictòrics i escultòrics), ajudes a la difusió estatal i internacional de les seues obres i considerar la realisació de bienals, sense estridències grandiloqüents de nous rics, que servixquen de plataforma de l'art valencià.

Aixina mateix, deuen fomentar-se les arts escèni-

ques des de la ret pública de teatres i facilitant l'iniciativa privada. Es velarà pel foment de les escoles d'art dramàtic i l'homologació d'estos estudis dins de l'àmbit universitari.

Per últim, és menester crear una ret de conservatoris adequada a la gran demanda d'estudis musicals de la societat valenciana. Ademés, esta ret ha de contar en els mijos adequats per a l'impartició de la docència, mijos dels que carix en l'actualitat.

2.3.5. Patrimoni Natural i Ecològic

La naturalea nos proporciona tot lo indispensable per a la nostra vida. El marc natural sobrepassa les fronteres territorials i físiques, per tant hem d'apelar a tindre i demostrar una autèntica consciència ecològica en el conjunt del planeta.

De manera especial buscarem tots els recursos i farem efectives totes les mides que siguen necessàries per al manteniment i salvaguarda dels parages naturals i paisagístics valencians, dels ecosistemes i de tota la riquea de flora i fauna que engloben.

L'aigua és un be escàs, que els valencians de manera eixemplar hem sabut administrar, fins a arribar

a posseir una cultura específica sobre est element. Ara més que mai, degut al desenrollisme, en alguns casos i en determinats periodos, este be escàs necessita d'una major racionalisació en el seu us, i en açò haurem d'aplicar-nos de manera que mai falte a les persones i continue sent font de riquea per al camp valencià.

Posarem en valor i defendrem l'ofici, ara professió, de llaurador. La llabor agrícola valenciana ha segut eixemplar i una font tradicional de riquea. En este sentit estem per la promoció d'una agricultura més ecològica i en pràctiques mig ambientals saludables. Per ad això es fa precís la defensa del llaurador i de la seua activitat productiva davant de les grans multinacionals i de la cadena de producció que hui el postren i el reduïxen, infravalorant-lo, a l'últim escaló en la cadena.

Estes intencions es concreten en els següents punts:

- Preservació de la riquea ambiental de València.
- Especial atenció a la preservació de les marjals i aiguamolls.

- Preservació de l'entorn dels llacs i llacunes.
- Preservació de la calitat de les aigües.
- Preservació ecològica de les costes i denúncia i detenció de les possibles agressions urbanístiques sobre estes zones de gran impacte ambiental.
- Preservació de la fauna i flora amenaçades.
- Regulació de la caça i persecució de les pràctiques furtives.
- Reintroducció d'espècies autòctones al seu hàbitat.
- Regulació dels espais verts i defensa dels mateixos front a la construcció.
- Preservació dels ecosistemes forestals i reforestació de les superfícies cremades.
- Defensa de la professió de llaurador com a garant de la preservació de l'horta.
- Defensa especial d'aquells espais naturals singulars modelats per la mà humana, com l'Horta de la vega de València, el palmeral d'Elig o els camps d'arquitectura en sec del Maestrat.

- Promoció de l'agricultura ecològica.
- Promoció de pràctiques saludables mig ambientalment i lluita contra l'agricultura extensiva que provoca la desaparició de les espècies manco rendables.
- Defensa del llaurador front a les multinacionals de la distribució per a que paguen un preu just i no es produïxca l'abandonament de les terres.
- Pla hidrològic autonòmic que contemple un us racional de l'aigua, el manteniment de les conduccions en òptimes condicions per a evitar les pèrdues i transvasaments entre conques de forma racional i preservant el mig ambient.

2.3.6. Patrimoni econòmic

L'economia valenciana, basada en la chicoteta i mijana empresa, els autonoms i les cooperatives, sempre ha segut competitiva i innovadora.

La globalisació, que pot resultar positiva en certs aspectes, comporta certs perills si no s'afronta en una estratègia clara. Les grans multinacionals, l'instalació indiscriminada de comerços que es convertixen en

finestres de països emergents, entre uns atres factors, han anat arraconant els nostres sectors productius tradicionals, no sense haver observat la pèrdua de calitat en els productes importats d'aquells països, en l'atenció i en la posvenda. Ad açò s'ha d'afegir la discriminació que patix la producció autòctona en ser-li requerides una série de garanties que no s'apliquen d'igual manera a la producció i artículs procedents dels països emergents, i davant de la qual hauria d'exigir-se, com a mínim, igualtat de tracte.

Paralelament, un recolzament insuficient a l'innovació i l'excelència en els processos productius ha provocat, els últims anys, una minva en la competitivitat d'alguns sectors tradicionals valencians front a les alternatives forànees.

En el present apartat s'inclouen, perque juguen un paper fonamental de cara a la competitivitat i el desenroll, les infraestuctures. Una bona ret de carreteres i vies férrees possibilitarà una millor i més ràpida comunicació, per ad això es precisen autovies gratuïtes, la lliberalisació de la AP-7 o la construcció del corredor mediterràneu… i, per a la vertebració de tot el territori valencià, les vies de comunicació que interconecten els punts més distants entre sí i en el Cap i Casal.

Tot açò sense deixar de costat la defensa del territori, mantenint la vigilància per a evitar l'impacte negatiu que sobre ell pot tindre la construcció de determinades obres d'infraestructura viaria.

En resum, proponem les següents mides:

- Foment i protecció de les PYMES i autònoms, que faciliten un repartiment més equilibrat i just de la riquea.
- Fòrmules de mecenage i finançació assequibles per a mamprenedors.
- Reestructuració de la ret IMPIVA i de les Cambres de Comerç per a fer d'elles estructures àgils i barates que faciliten l'accés de les PYMES i autònoms a la I+D+I.
- Reestructuració de Fira Valéncia i Fira Alacant.
- Recuperació de les llínees férrees: Gandia-Dénia i Gandia-Xàtiva. Açò permetrà un trànsit de mercaderies i de persones més barat i ecològic.
- Foment de l'us d'energies alternatives i renovables que nos proporcionen una indepen-

dència energètica, més sostenible i més barata.

- Creació d'infraestructures per a conectar les comarques centrals en més facilitat cap a les grans ciutats de Valéncia.
- Solicitut del desdoblament complet de la A3 per a evitar l'efecte embut en la ciutat d'Honrúbia i favorir les comunicacions per carretera des de Madrit a Valéncia ciutat i a Alacant, com a font de turisme i com a mig de transport de mercaderies des dels ports valencians al restant de l'Estat.
- Foment de l'autovia Morvedre-Somport, solicitant a les autoritats europees l'apertura del túnel de Canfranc per a favorir les exportacions cap al nort d'Europa.
- Foment dels usos eficients de l'aigua, del desenroll urbà racional, i d'una planificació i gestió hídrica basada en els principis de solidaritat intra e interconques, aixina com en criteris planificadors estrictament tècnics, econòmics i mig ambientals.

2.3.7. Patrimoni sanitari

La primera regulació normativa valenciana de l'ofici mèdic data de 1329, quan a través dels Furs se crea la primera organisació mèdica de tots els regnes hispànics.

Precisament este 2012 celebrem el 500 aniversari de la fundació de l'Hospital General de Valéncia, que unificà tots els hospitals preexistents de la ciutat de Valéncia. Els seus orígens se remonten, no obstant, a l'any 1409, quan el pare Joan Gilabert Jofré fundà l'Hospital de *Ignoscents, Folls e Orats* despuix de presenciar la persecució a un jove en problemes mentals; el qual se convertiria en el primer manicomi d'Europa.

En 1433 se crearà el Colege de Cirugians de Valéncia, que concedirà les llicències de mege i cirugià, mentres en la major part d'Europa la cirugia continuava sent una disciplina purament artesanal.

La medicina i la farmacopea valencianes, des dels temps d'Arnau de Vilanova i Lluís Alcanyiç fins als nostres dies, ha destacat sempre al més alt nivell investigador i procedimental. Donat, ademés, que la salut d'una societat repercutix en que esta goge d'un millor nivell de vida, reivindiquem la defensa

i posada en valor del sistema sanitari valencià com a part fonamental del patrimoni valencià heretat d'époques anteriors, i que ha de protegir-se i potenciar-se en el sigle XXI.

La societat cívica conscient ha de reivindicar dels poders públics una sanitat universal, gratuïta, de calitat, gestionada en criteris d'eficiència econòmica i dotada adequadament en personal i mijos. Paralelament, s'ha de fomentar que els poders públics invertixquen en educació i formació en la prevenció de malalties o en l'exposició ad elles. Pero ademés, s'ha de donar resposta a les reivindicacions d'associacions i professionals de la medicina, com per eixemple:

- Estar dotats d'una bona ret de centres d'atenció primària agrupant les urgències en centres de salut per criteris de concentració geogràfica. Inclusió de ginecòlecs, pediatres, siquiatres en els centres de salut.
- Aumentar el número de centres d'atenció especialisada per a evitar desplaçaments excessius a la població.
- Descentralisar la ret hospitalària per a garantisar una atenció vital de proximitat i centrali-

sar en centres de referència les unitats manco prevalents.

- Aument dels hospitals de mija i llarga estància degut a l'envelliment poblacional.
- Creació d'una ret sociosanitària pròpia per a l'atenció de la població geriàtrica (residències).

2.3.8. Patrimoni educatiu

Les societats més alvançades són aquelles que han apostat per la formació de la seua ciutadania. En el cas valencià garantisar una educació bàsica, obligatòria i gratuïta ha de ser no una aspiració sino una realitat, i ademés conseguir resultats d'èxit.

La tradició en matèria educativa dels valencians, a lo llarc de la seua història, s'ha distinguit per l'interés en una educació integral i lliure, en la qual teniien cabuda inclús les dònes, cosa inusual en temps no massa pretèrits.

En lo Regne de Valéncia se crearen escoles monacals o públiques protegides pels Jurats de la Ciutat o les òrdens religioses. El valencià universal que

fon Lluís Vives escrigué l´obra *Instrucció de la dòna cristiana*, en la que ya fa la distinció entre ENSENYANÇA com a transmisió de coneiximents, i APRENENTAGE com la dimensió activa que brolla de la participació del subjecte. I, com a educador que és, propon el principi d'activitat en el joc i l'oci "que potencia l'activitat educativa" en la seua obra *Les regles del joc*.

Sense el model d'instrucció valencià no haguera segut possible un Jaume Roig, mege i poeta; una Isabel de Villena, autora del *Vita Christi* "escrit en romanç per a que els simples e ignorants puguen saber..." Existien en el nostre Regne multitut d'Escoles Gremials, que podríem equiparar als actuals Cicles Formatius de la Formació Professional, a on adquirir coneiximents culturals i laborals: Colege de l'Art Major de la Seda, del Gremi de Tintorers, dels Peraires, dels Velluters, Adreçadors, Esparters, Ceramistes, Escola de Sant Carles... Esta trayectòria culmina en la decisió del Papa valencià Aleixandre VI d'emetre en 1492 una Bula per la qual se creava l'Estudi General, actual Universitat de Valéncia.

Els valencians hem gojat per tant d'una educació plural i lliurement elegida per part dels individus.

Eixa tradició, eixe patrimoni intelectual devem potenciar-lo i mantindre'l en orgull.

Per un costat, és necessari fomentar que es garantise una ret d'escoles i instituts adequada a les necessitats de la societat valenciana; gestionada (ya siga públicament o privadament) en criteris d'excelència educativa i eficiència econòmica, i en polítiques que asseguren una autèntica igualtat d'oportunitats per a qualsevol classe socioeconòmica de l'alumnat valencià, per mig de beques o uns atres procediments que facen possible la lliure elecció de centre educatiu i de carrera professional.

Es fa absolutament necessària la modernisació dels plans d'estudis, a través dels quals formar esperits lliures i crítics, a l'hora que evitar la transformació de les escoles en centres d'adoctrinament ideològic, o en planters utilitaristes des dels quals aportar mà d'obra acrítica i baixament formada.

Se fa precisa per tant una educació realment inspirada en la realitat històrica i llingüística valenciana i en l'idiosincràsia de la nostra societat, que no aliene als alumnes sino que els arraïle en la seua tradició i la seua herència cultural. Estos valors

han de ser necessàriament promoguts pels nostres poders públics, fixant uns continguts educatius mínims i assegurant uns mijos de gestió i inspecció adequats; pero també deuen ser reclamats i fiscalisats per la societat civil valenciana, per mig de la participació activa i organisada en el sistema educatiu.

Deuen fomentar-se paralelament els cicles formatius de grau mig i l'especialisació en oficis, que aporten valor afegit i faciliten l'inserció laboral de les noves generacions.

És menester també que les universitats siguen autèntics fòrums d'aprenentage, de debat, de contrast d'idees i del saber, arraconant certes actituts dogmàtiques i l'obsessió d'alguns centres per convertir-se en empreses rendables i per complir determinades taxes d'èxit medides en aprovats. També és precís favorir el desenroll investigador de les mateixes, tractant de que escalen llocs en la classificació internacional, aixina com l'interrelació i la coordinació universitat-empresa per a ajustar l'oferta educativa a les necessitats de la societat.

Per últim, trobem convenient apuntar la necessitat de fomentar la ciència aplicada i l'investigació per

a l'obtenció de patents, la rendabilitat de les quals ha de servir per a finançar les ciències bàsiques.

3. Territori i governabilitat

És innegable que el mig físic condiciona a l'individu en les seues interrelacions societàries. Els valencians vivim sobre un territori que es caracterisa per ser llarc, estret i coster, i dividit per diversos accidents del relleu. Això provoca una difícil vertebració de la societat que habita en ell degut a que la distància física genera distints pols de poder.

3.1 Divisió administrativa:

Si a la forma del nostre territori, gens favorable, afegim la divisió polític-administrativa actual, trobarem raons que nos ajudaran a entendre la debilitat de vertebració que patim els valencians, provocada, especialment, a partir del segle XIX en la divisió administrativa d'Espanya en províncies. Esta divisió s'inicià durant el Trieni Lliberal, el 22 de giner de 1822, seguint el model francés de les

prefectures, la qual fon abolida per l'absolutisme de Ferran VII, sent la divisió territorial de 30 de novembre de 1833 (en les seues posteriors modificacions de 1836, 1846 i 1851) la que actualment dividix políticament als valencians en tres jurisdiccions provincials.

Esta desvertebració política serà reforçada per les infraestructures de caràcter radial que se desenrollen des de l'Estat espanyol durant els segles XIX, XX i també en el present segle XXI, fruit de la megalomania per part dels governants de l'Estat de fer de Madrit un centre de poder, com París ho és en França. Mostres d'este caràcter són la ret de ferrocarrils que, en el nostre cas, enllacen els ports de Valéncia i Alacant en Madrit pero no entre ells; o la ret radial de carreteres nacionals espanyoles que repetixen l'estructura ferroviària; i més recentment l'actual construcció de llínees d'Alta Velocitat, que de nou per a nosatres tornen a conectar Valéncia i Alacant en Madrit sense que existixca conexió ferroviària entre les dos grans àrees metropolitanes valencianes. I, com a eixemple del caràcter desvertebrador de les infraestructures en el nostre territori, és precís recordar que hem d'esperar a finals del segle passat per a que se

construïxca una conexió terrestre d'alta capacitat de trànsit que unixca les grans àrees urbanes valencianes, l'autopista de la Mediterrànea (A7), i ho fa sent de caràcter privat i de peage, lo que supon un cost important per al trànsit ràpit que no gojarà llavors d'alternatives.

En el terreny polític, ni la Llei Orgànica del Règim Electoral General, que fa de la província la circumscripció electoral, ni la Llei Electoral Valenciana que la seguíx i còpia en este sentit, ajuden a vertebrar el territori valencià i ademés consagren un model de governabilitat basat en interessos contraris als dels valencians.

3.2 Representativitat política

Respecte a la representació política dels valencians en les distintes cambres a on se troba cedida la nostra sobirania, entenem que no és l'adequada i deu canviar.

Mentres els valencians formem voluntàriament part d'Espanya, els nostres representants han de ser-ho com a valencians i, per tant, triats, en circumscripció única, sent vital per a la nostra verte-

bració la desaparició de la divisió política provincial. Igual ocorre en relació al Parlament Europeu, a on necessitem estar representats com a valencians i per tant que Valéncia siga una circumscripció electoral.

Pero no a soles en la nostra representació en Espanya o en Europa, també en les nostres Corts. L'actual distribució d'escans per circumscripcions electorals provincials és un problema per a l'identificació dels valencians com a tals. En este sentit, proponem unes Corts Valencianes unicamerals elegides per sufragi universal i sistema de distribució d'escans proporcional directe, i que una part dels seus diputats siguen triats en circumscripció única, i una atra part en circumscripcions territorials basades en les Viles Reals de la nostra tradició, i per a lo qual podrien ser útils els actuals partits judicials. Este sistema mixt donaria per una banda cohesió i responsabilitat global, puix hi hauria diputats que representarien a tots els electors valencians, aumentant la nostra vertebració com a poble, i per una atra se mantindria la representació de les peculiaritats i diferències d'un territori geogràficament tant complex com el nostre.

3.3 Municipalisme i servicis

En l'aspecte municipaliste entenem que l'actual model de chicotets regnes de taifes que se manté en molts dels nostres municipis no és sostenible, sent necessària la mancomunitat de servicis entre els distints municipis per a fer possible la millora de calitat de vida dels seus veïns. No estem per la desaparició política de cap ajuntament, per lo que representen en l'imaginari colectiu dels seus conveïns, pero sí per un repensament de les seues competències, com a mínim en aquells de reduïda població, i per la cogestió de servicis entre varis municipis, que pot ser una solució a curt determini. En este context, el valencianisme sempre ha defés la necessitat de resucitar la divisió del Regne en comarques naturals que, encara que mai han tengut un reconeiximent oficial, sempre han existit d'una manera oficiosa. Una comarca no és ni més ni manco que una àrea d'influència, una serie de pobles, que per qüestions de proximitat, de similitut cultural o senzillament, perque necessiten els servicis que tenia una ciutat, han tingut una relacio mes estreta que en els atres pobles de la nació.

4. Drets i deures de la ciutadania valenciana, i obligacions dels / de les valencianistes

4.1. Drets de les valencianes/dels valencians

Els valencians, com els integrants de qualsevol atre poble, tenim uns drets en calitat d'individus i uns atres en calitat de la colectivitat que constituïm, i cap poble, tampoc el valencià, ne té més ni manco que els demés.

Estos drets fonamentals s'arrepleguen en la *Carta Internacional dels Drets Humans*, conformada per la *Declaració Universal dels Drets Humans*, el *Pacte Internacional sobre els Drets Civils i Polítics* i el *Pacte Internacional dels Drets Econòmics, Socials i Culturals*.

Dels drets allí reconeguts, n'hi ha dos que els valencians en estos moments no podem eixercir:

- El dret de lliure determinació[1], i d'establir lliurement la nostra condició política i d'aplicar les solucions que considerem convenients per al nostre desenroll econòmic, social i cultural. Els valencians deixàrem de ser considerats un poble en identitat pròpia i diferenciada quan varem perdre la nostra sobirania, que actualment residix en el poble del Regne d'Espanya. L'actual Constitució espanyola impedix que se puga recuperar eixa sobirania i, per tant, que se nos reconega eixe dret.

---

1 La lliure determinació dels pobles, o dret d'autodeterminació, està arreplegat en alguns dels documents internacionals més importants, com són la Carta de les Nacions Unides (26-06-1945) o els Pactes Internacionals de Drets Humans (Resolució 2200A (XXI) de la ONU, de 16 de decembre de 1966). La Carta de les Nacions Unides, en l'Artícul 1. 2, diu "Fomentar entre les nacions relacions d'amistat basades en el respecte al principi de l'igualtat de drets i al de la lliure determinació dels pobles, i prendre unes atres mides adequades per a enfortir la pau universal. En el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, inclòs en els Pactes Internacionals de Drets Humans, que entrà en vigor el 23 de març de 1976, en el seu Artícul 1.1 diu: "Tots els pobles tenen el dret de lliure determinació. En virtut d'este dret establixen lliurement la seua condició política i proveïxen igualment el seu desenroll econòmic, social i cultural".

- El dret a utilisar la nostra llengua en normalitat[2]. Encara que els valencians tenim el dret a utilisar la llengua valenciana, en la pràctica no és aixina. Al no existir el deure de conéixer-la, els valenciaparlants massa a sovint hem de canviar de llengua per a que nos entenguen en la nostra pròpia terra, en el conseqüent perjuí que açò significa per a la recuperació llingüística. La nostra proposta és conseguir, per mig de l'adequada formació i informació, un canvi d'actitut per part de la població que comporte un major respecte cap a la llengua pròpia i particular, i a l'hora un canvi llegislatiu orientat a que el coneiximent de la llengua valenciana arribe a ser obligatori per als valencians i els empadronats en l'àmbit territorial valencià per a que, d'esta manera, el seu us constituïxca realment un dret eixercit en plenitut.

---

2 Declaració Universal dels Drets Llingüístics. Aprovada en Barcelona durant la Conferència Mundial de Drets Llingüístics, celebrada del 6 al 9 de juny de 1996, en la que participaren institucions i organisacions no-governamentals i que contà en el recolzament de la UNESCO.

4.2. Deures de les valencianes/dels valencians

Com a individus els valencians no hem de tindre més deures que qualsevol atre ser humà, i es poden resumir en respectar els drets dels demés.

Pero la Valéncia que volem ha de ser un territori en democràcia real, per tant els valencians tenen el deure de colaborar, en la mida de les seues possibilitats, a que el sistema polític que s'adopte siga participatiu, i en el qual les distintes opcions polítiques tinguen realment les mateixes oportunitats de ser finançades i difoses, i a on els poders judicial i llegislatiu siguen independents per a evitar impunitats. Anhelem un sistema en el qual la transparència en l'actuació dels representants polítics siga la norma, i treballem per a conseguir-ho.

4.3. Deures dels/de les valencianistes

Qualsevol valencianiste/valencianista té, ademés de les anteriors, les obligacions inherents a ser un militant del valencianisme, que són les de potenciar tots els aspectes de la nacionalitat valenciana i la seua valoració en l'exterior, és dir, defendre els

interessos econòmics, socials, culturals i polítics del territori valencià, i la seua independència identitària, per damunt dels interessos o de l'identitat de qualsevol atre territori, tinga en l'actualitat el mateix o superior estatus polític; i no tindre, ni pública ni privadament, cap actitut que puga resultar lesiva ad eixos interessos o independència, començant, per coherència, per rebujar les accions violentes i mantenint en tot moment una actitut ètica.

Ademés, com a membre d'un colectiu, la seua actuació ha de ser no només individual, sino també colectiva, assumint la colaboració i el treball en equip com a forma de millorar l'eficàcia a l'hora d'alvançar cap als objectius, que no poden ser uns atres que conseguir la recuperació del màxim grau de poder de decisió sobre el nostre futur com a poble i la normalisació real de la llengua valenciana.

4.4. Actitut politica

Com a poble

Els valencianistes hem de mantindre una actitut crítica davant dels partits polítics i davant dels polítics valencians, exigint-los antepondre els interessos valencians per damunt dels interessos de partit, i quan no es done dita condició, retirar el nostre recolzament a la corresponent agrupació política i al polític en qüestió.

Com a governants

Els nostres polítics han de ser eixemple d'honradea. Han d'estar prop del poble per a conéixer les preocupacions reals dels governats. Han de procedir en diligència i en prontitut.

Els polítics valencians han de velar pel benestar del Poble Valenciá aixina com per l'integritat de la nostra identitat i el nostre territori.

5. Valéncia, poble del món

5.1. Antecedents

Arrematada la conquista del regne musulmà de Valéncia, Jaume I superpon una nova organisació sobre l'estructura sociocultural preexistent. D'esta manera conseguix el seu objectiu d'incorporar el regne al món occidental pero mantenint la seua integritat i independència. L'història valenciana no se pot entendre si no se té en conte esta evolució, i requerix, per tant, una explicació independent de lo castellà o de lo català[3] superant les llimitacions dels paradigmes interessadament imposts en l'actualitat: l'historiografia pancastellana, que posa els nostres orígens en una Reconquista iniciada simbòlicament en Pelayo, i l'historiografia pancatalana, que la posa en una Reconquista iniciada en la Marca Hispànica.

---

3 Ubieto Arteta, A., *Orígenes del Reino de Valencia I* i *II.* Anubar ediciones. Saragossa, 1975 i 1979.

Des d'esta independència s'enten que el Dret Civil Valencià contingut en els nostres Furs arreplegue institucions o figures de procedència valenciana-musulmana, com són el Mustaçaf o el Tribunal de les Aigües, o valenciana-cristiana com són l'Any en Plor o l'Aixovar, tots ells eixemples de formes culturals pròpies i autòctones produïdes en territori valencià per la població valenciana prejaumina i respectades pel Conquistador.

Per una atra banda, la llengua valenciana no és una conseqüència de la frontera geogràfica del Regne de Valéncia, sino que, al contrari, és la frontera del Regne de Valéncia la que seguí la frontera de la llengua, del romanç valencià pre-existent en época musulmana[4]. És més, s'ha demostrat que eixa frontera llingüística s'estenia per l'oest fins a Requena, i pel sur fins a Oriola, més allà de les fronteres territorials de l'época. D'ahí l'esforç de Jaume II per seguir alvançant cap al sur i incorporar al Regne la zona compresa des de Biar a Oriola. I també explicaria açò l'afinitat valenciana dels habitants de la zona de Requena-Utiel, castellans

---

4 Ubieto Arteta, A., *Orígenes del Reino de Valencia*; Peñarroja Torrejón, Leopolt, *El mozárabe de Valencia* i *Cristianos bajo el Islam*. Gredos. Madrit,1993.

fins al sigle XIX.

Per tant, se pot afirmar sense error que sobre l'actual Valéncia ha existit i existix una ètnia[5] independent, la valenciana, en una llengua i una cultura autòctones: la cultura i la llengua valencianes. Eixa ètnia de la que formem part és conseqüència de l'evolució de la civilisació romana en el nostre territori, de substrat iber, i en influències posteriors germàniques, islàmiques, occitanes i hispàniques de diversos territoris.

Esta ètnia valenciana, a partir de 1238, en la conquista de Jaume I, mantenint la seua independència s'estructura en forma d'un estat en una constitució pròpia, els Furs, redactats sobre la base del Dret Justinià pero reblits de lleis procedents de la seua idiosincràsia independent. Est estat, el Regne de Valéncia, formarà part dels territoris del Casal d'Aragó, periodo en el que serà independent a tots els nivells, a excepció de certes competències exclusives de la Corona, com la guerra; més avant passarà a dependre de la monarquia hispànica, i es retallarà notablement eixa autonomia. Durant un

5 Ètnia, entés en el seu significat de grup o comunitat humana en característiques socials, llingüístiques o culturals comunes i pròpies.

llarc periodo l'única llengua oficial i administrativa és la llengua valenciana, que començarà a perdre estos rancs en favor del castellà en el moment de l'aparició de la figura dels virreis (s. XV, Germana de Foix).

L'independència desapareix definitivament en els Decrets d'abolició dels Furs i de Nova Planta, passant a ser regits per lleis castellanes i sent el castellà l'única llengua de l'administració, quedant reduït l'us de la llengua valenciana als àmbits familiars i populars, i exclosa dels círculs oficials i cults.

5.2. Situació actual

La situació en que hui es troba Valéncia en tots els àmbits podem calificar-la de subordinació pràcticament total:

5.2.1. Econòmica

Encara que els presuposts de la Generalitat s'aproven en les Corts Valencianes, els valencians no tenim autonomia econòmica, ni fiscal ni financera.

La majoria de les despeses venen determinades per les transferències, assumides en unes condicions i obligacions marcades per l'Estat i no pels valencians. Respecte als ingressos, pràcticament no tenim capacitat d'influir en ells; la riquea que generem i els imposts que paguem per ella són establits i recaptats per l'Estat espanyol, que finalment nos transferix una cantitat en funció d'uns paràmetros en els que els valencians sempre eixim perjudicats. L'última reforma constitucional ha reduït més encara l'autonomia financera valenciana.

Els valencians no volem deixar de ser solidaris en aquells territoris manco favorits, pero tenim dret a decidir en quí i en quines condicions eixercim eixa solidaritat, aixina com també a que se siga solidari en les nostres necessitats; i hui tant una cosa com l'atra venen marcades des de l'Estat central. En este sentit, reclamem el deute històric de l'Estat espanyol en el Poble Valencià.

5.2.2. Cultural

La Cultura Valenciana formalment no existix. Els valencians tenim consciència de la nostra cultura i llengua, i les entenem com a pròpies des de fa se-

gles, pero, oficialment, no existim. Qualsevol producció cultural feta per un valencià, per molt que vullga que siga enquadrada en la nostra cultura, no ho serà. Si la producció té soport de llenguage i està escrita en valencià, siga quina siga la seua normativa, serà considerada part de la cultura catalana, i si ho està en castellà, o inclús si no té un soport de llenguage, de l'espanyola.

Els autors valencians han de tindre el dret -que ha de ser respectat- a decidir a on volen registrar la seu obra i a que la seua condició valenciana siga reconeguda internacionalment, com ho era fa segles.

Hem arribat a una situació en la que inclús nos imponen cóm hem de parlar i denominar al nostre idioma. La creació d'un orgue nou encarregat de la normativisació del valencià va ser decidida per un pacte entre el govern espanyol i polítics catalans, i són sentències del Tribunal Constitucional les que s'argumenten en favor i en defensa de la suplantació del valencià pel català, basada en una falsa unitat d'abdós llengües.

5.2.3. Social

Tots els aspectes de la vida social dels valencians nos venen marcats des de fòra:

- La Sanitat està transferida, pero només a nivell organisatiu i de despeses, no d'ingressos. No podem decidir si treballadors o empresaris han de participar en la seua finançació, ni en quina cantitat, i només podem instaurar un impost específic complementari. Tampoc les aportacions pel treball dels valencians es queden en Valéncia; són recaptades per l'Estat i transferides en acabant en una cantitat sempre deficitària.

- L'Educació també està transferida, pero de nou és poc més que una descentralisació administrativa. El model educatiu en tots els seus aspectes: accés, distribució, evaluació, etc.; i nivells: obligatori, optatiu i universitari, venen imposts des de l'Estat. Només en els continguts hi ha establits uns percentages que poden arribar a un 60% i que pot fixar i decidir el Govern Valencià.

- Tampoc tenim la potestat de regular els aspectes generals de les relacions laborals en el

nostre territori: models de contractació, salari mínim, extincions de contractes, cobertures de desocupació..., nos venen impostes, siguen les convenients o no a la nostra estructura productiva. I els aspectes particulars, excepte part del calendari festiu, no els determina la Generalitat sino els convenis colectius.

- El món del Dret tampoc s'escapa de la subordinació total a les lleis estatals. Els drets i deures dels ciutadans i de l'administració emanen de la Constitució espanyola i la resolució de conflictes al respecte se realisa per mig d'un sistema judicial comú en tot l'Estat. Inclús l'intent d'adaptar el règim matrimonial i hereditari al Dret Foral Valencià ha sigut recorregut per l'Estat davant el Tribunal Constitucional.

5.2.4. Política

La subordinació política també és absoluta, començant per la nostra carta magna, l'Estatut, que no va ser votat pels valencians sino aprovat per les Corts espanyoles, tot el sistema polític aplicat, a pesar de l'existència d'una llei electoral valenciana,

és el decidit en l'Estat. En l'elecció a Corts Valencianes encara gogem del dret a decidir certs aspectes via la Llei Electoral Valenciana; pero l'àmbit municipal, sobre ser l'estructura més pròxima al ciutadà, depén directament de l'Estat central i tot ve impost: cens, finançació, número de regidors, repartiment de representants, publicitat, etc.

Tot açò és conseqüència de que no posseïm la sobirania política, puix esta residix en el poble espanyol, lo que fa que, per eixemple, no se puguen celebrar referèndums vinculants, ni tan sols en temes que nos afecten en exclusivitat, a no ser que siguen convocats pel Cap de l'Estat.

5. 3. La necessitat de la preservació identitària

Front a la situació actual, els valencianistes hem d'insistir en la necessitat de que el Poble Valencià torne a figurar en la llista dels pobles del món. Reivindiquem que la llengua valenciana, la cultura valenciana, les diferents manifestacions particulars, la nostra forma de viure i entendre la vida, de divertir-nos, d'organisar-nos, d'honorar als nostres antepassats..., tornen a ser reconegudes com a pròpies i singulars, diferents de les de qualsevol atre poble.

Tot açò ho reivindiquem perque és l'única forma de que tornem a ser amos del nostre propi destí i pugam decidir allò que siga més convenient per a millorar la nostra calitat de vida, conservar el nostre entorn i sentir-nos hòmens i dònes lliures. Estem ademés convençuts de la validea de l'afirmació que la UNESCO arreplega en la Declaració Universal de la Diversitat Cultural: "La diversitat cultural és patrimoni comú de l'humanitat i tan necessària per ad ella com la biodiversitat per als sers vius"; conseqüentment la preservació de l'identitat valenciana enriquix el Patrimoni de l'Humanitat i contribuïx a conseguir un món més just, sostenible, plural i integrat per hòmens i dònes lliures.

5. 4. Proposta

Els/les valencianistes considerem que el Poble Valencià ha de tindre la competència total sobre qualsevol aspecte que li concernixca: polític, social, econòmic, cultural i territorial. Açò únicament vol dir que la forma d'integració en qualsevol estructura política superior hauria de fer-se per mig de convenis i acorts, i, en qualsevol cas, per cessions voluntàries de competències a dita estructura,

i no al revés.

Entenem que la Generalitat no ha de tindre la potestat d'eixercir les seues competències pel fet de que li hagen sigut transferides des de cap estructura superior, sino que, pel contrari, ha de deixar d'eixercir només aquelles competències que haja cedit voluntàriament a una atra estructura.

Esta és la forma triada per a construir l'Unió Europea i seria la forma de consolidar una societat més solidària, conformada per ciutadans més responsables.

Esta proposta d'eixercici de la responsabilitat política valenciana requerix definir lo que entenem per Poble Valencià o, realment, lo que entenem per ser Ciutadà Valencià, puix seran els ciutadans en definitiva els que puguen decidir sobre el futur i la pervivència de la societat valenciana. La condició de ciutadania valenciana no ha de vindre donada pel simple fet d'estar empadronat en qualsevol poble o ciutat del territori valencià, sino que s'ha d'enriquir en un compromís en la societat en la que es viu o en la que se és acollit/acollida.

DECLARACIO PERSONAL D'INTENCIONS

El següent document acompanyava a la fulla de solicitut que s'havia d'omplir per a participar en la Convencio Valencianista.Valencianisme2012. En ell, cada participant quedava informat de la filosofia que inspirava l'encontre -resumida en els tres principis que s'indicaven- i, en la seua firma, assumia estos principis i declarava haver mantés una manera d'actuar conforme en esta filosofia, lo qual era condicio *sine qua non* per a seguir en el proces que permetia la participacio.

Declaracio Personal d'Intencions

En la firma d'esta Declaracio manifeste el meu acort en els següents principis, que inspiren la Convencio Valencianista "Valencianisme 2012":

1. El reconeiximent de que el dret a la llibertat, tant dels individus com la colectiva dels pobles, aixina com la democracia, entesa en la seua accepcio inicial de govern del poble, son els exits mes importants de la civilisacio, i en concret, la llibertat d'expressio constituïx la base d'una democracia autentica i el millor mig per a conseguir l'evolucio de les idees i el progrés de la societat.

2. Els valencians, dotats d'un marc geografic definit, el territori valencià, i hereus d'una entitat politica sobirana durant centuries, el Regne de Valencia, som posseïdors d'una marcada identitat colectiva, caracterisada per una historia, cultura, llengua i tradicions propies, tot lo qual fa que conformem inequivocament un poble

que mereix el reconeiximent com a tal en el mon.

3. L'actual sistema politic existent en el nostre territori, i en aquells en els quals politicament araestà inclos, llimita i dificulta la difusio de les idees que no siguen les majoritaries, lo qual desanima la participacio ciutadana, fomenta la corrupcio, favorix la proteccio dels interessos de grup front als generals i, en definitiva empobrix la societat i lesiona greument la democracia.

En consonancia en estos principis, i com a persona interessada en participar en esta Convencio, declare que en la meua actuacio publica i privada:

1. He reconegut i reconec l'igualtat dels individus, independentment del seu orige, sexe, orientacio sexual, ideologia, credo o condicio.

2. He respectat i respecte la llibertat d'expressio, i he rebujat i rebuge l'utilisacio de mijos que llimiten el seu eixercici per part de qualsevol persona o colectiu, siga quina siga l'idea que defenga, mentres no atente contra els drets dels demes.

3. He rebujat i rebuge explicitament l'us de qualsevol mig violent, i he defes i defenc l'exclusiva utilisacio dels mijos democratics: escrits, debats, consultes, eleccions lliures..., per a fer arribar als ciutadans les idees propies.

4. He defes i defenc els interessos economics, socials, culturals i politics del territori valencià, i la seua independencia identitaria, per damunt dels interessos o de l'identitat de qualsevol atre territori, tinga en l'actualitat el mateix o superior estatus politic; i no he tingut ni tinc, ni publica ni privadament, cap actitut que puga entendre's lesiva ad eixos interessos o independencia.

5. Aspire a viure en un sistema politic mes participatiu, en el qual les distintes opcions politiques tinguen realment les mateixes oportunitats de ser finançades i difoses, a on els poders judicial i llegislatiu siguen independents per a evitar impunitats, i en el qual la transparencia en l'actuacio dels representants politics siga la norma.

En _____a___de_____de 201_

Firmat: _____

Propost per: _____

DISCURSOS

Discurs inaugural de la Convencio Valencianista V2012

Benvinguts i benvingudes ad esta crida a la concordia i a l'unio que pretenem plasmar en esta convencio valencianista. En primer lloc no volguera oblidar-me de recordar a una gran persona, a un gran estudios de la causa valenciana, que nos ha deixat recentment, Emili Miedes. La seua falta ve a enfosquir un poc la llum que es preten ixca hui d'aci.

Som molt conscients, els que hem conformat la Comissio Preparatoria de la Convencio, de la dificil situacio que la nostra societat està vivint, no nomes a nivell economic, sino tambe, i aixo es lo mes preocupant, a nivell social. Es per aixo mes d'alabar l'esforç que tots hem fet per a ajuntar-nos aci. Sabem que hi ha moltes persones que estaven en sa casa, cremades, desilusionades, i s'han arreplegat, cendra a cendra, per a vindre. Tambe sabem que hi ha persones que tal volta no s'han assentat en la mateixa taula des de fa deu anys i hui

han deixat a banda les seues discrepancies per a fer una vegada mes allo que tantes vegades han fet, esperançar-se. I inclus hi ha persones, com els mes jovens, que no hem vixcut mai un acte com este. No sabeu, i vos ho dic personalment, l'enveja que causa escoltar algunes histories de temps millors, i l'impotencia que deixa el saber que mai hauriem d'haver permes la distancia. Perque nosatres, fills ya de mil derrotes i de mil desidies, hem vist privades les nostres experiencies de la confraternitat que molts de vosatres haveu vixcut, no sabem lo que es la victoria de la que molts de vosatres haveu fruit, i volem saber, i volem coneixer, i volem viure tot aixo. Es per este motiu que nos trobem en un moment historic. Es per aixo que vos anime a que abandoneu, i especialment hui, les actituts belicoses, que qui haja vingut en el machet entre les dents el deixe fora d'estes parets, perque no toca. Hui es el dia de l'esperança, es el dia de la reconciliacio, es el dia del futur.

Per la nostra part, per la part d'aquells que formem la Comissio Preparatoria de la Convencio, volguerem marcar quatre objectius ben definits que pretenem ixquen d'esta reunio de persones:

En primer lloc hem de tindre ben clar que la societat alvança fent front a nous reptes. I mentres aixo ocorre nosatres seguim perdent-nos en debats esterils i lluites internes que nomes conduixen al gueto d'aquells que viuen fora del seu temps. No podem seguir aixina. Tot moviment social deu anar encaminat a resoldre problemes a la seua societat, no a crear-li'n mes. Es per aço que volem deixar tancades qüestions que fan diluir el nostre mensage, el dels valencians-valencians, i en les que no estem tant separats tots i cada u dels qui aci estem. Deixar tancades ferides que minven les nostres forces per a donar resposta als nous reptes que se li plantegen als ciutadans i ciutadanes de tot el territori valencià.

El segon objectiu no es un atre que el de desmarcar-nos de postures que tant de mal nos han fet com a colectiu. El temps del palleterisme s'ha acabat. Es el moment del grup, de la democracia participativa, es el moment dels maulets. Cregaume si vos dic que si tenim una presidencia i una taula presidencial no es mes que per una exigencia organisativa. Perque tots i cadascu dels que estem aci, siga quina siga la nostra posicio en la sala, es tan important com els demes. Els grans edificis

mai els construix nomes una persona; els construixen un grup de persones que, treballant colze a colze, embasten els seus coneiximents, les seues aptituts per a conseguir un objectiu comu. De res val un gran pintor de frescs si no te un bon mur sobre el que pintar. Som part de un tot, som el tot format per parts.

En tercer lloc pretenem deixar obert un cami de futur i d'esperança per a un moviment i per a una societat que veu com les coses valencianes son nomes una arma politica de les castes que pretenen governar-nos. Un cami de futur i d'esperança lliure d'ingerencies i tuteles, a on esta realitat sociocultural i politica que nomenem Valencia tinga el pes que li correspon per historia, per treball i per voluntat.

Per ultim, i no per aixo manco important, esperem definir que entenem els valencianistes per valencianisme. Perque si no som nosatres els que ho fem, uns atres ho faran per al seu profit particular. Uns atres vindran i nos tildaran de coses que no som. Ya ho estan fent. Cal definir-se, cal concretar-se, cal ser conscients de lo que som per a poder ser.

A pesar de que he esbossat algunes de les llinees que nos agradaria seguir per a arribar a bon port

en els nostres objectius, vullc rapidament remarcar algunes precisions que pensem essencials per a un ambient productiu de treball.

Ya hem dit que este no es el lloc ni el moment per a disputes personals, no es el lloc ni el moment per a histories passades, es el lloc i el moment per a treballar, per a construir, per a alvançar.

Tambe volem que regne el respecte a totes les opinions. El pensador londinenc John Stuart Mill va deixar clar que totes les opinions, cregam-les verdaderes o falses, eren bones. Les verdaderes perque nos ensenyaven un nou punt de vista millor que el nostre, les errades perque permetien afiançar les nostres idees i, per ultim, les que tenien part de veritat perque permetien que naixquera una idea conjunta millor. Hem de contrapondre idees, reflexionar i traure una opinio consensuada que puga arribar a satisfer-nos.

I, finalment, hem de deixar les actituts personalistes. Hem d'abandonar aquell "si no ix exactament lo que yo vullc, m'enfade i me'n vaig a casa". Sigam adults per favor, sigam optimistes i vejam la part positiva. Nos val aci recordar aquelles paraules del Tirant que dia: "E pense la senyoria tua

que aço son obres de guerra, que qui la continua li seguixen molts inconvenients, que unes voltes son vençuts, atres vencedors". Aci en canvi no hi ha vençuts i si vencedors, puix tots vencem al fer mes fortes les nostres conviccions com a moviment, unes conviccions en les que podem estar mes o menys d'acort en alguns aspectes, pero que son acordades com a un nou contracte social. Un nou pacte social que, com nos dia Rousseau, produirà un cos moral i colectiu, i yo afigc, inquebrantable.

Per a finalisar nomes dir-vos que l'historia no es una cosa estatica, sense vida; l'historia es fa dia a dia, està en les nostres mans. Es per aço que per la meua part, amics i amigues, nomes em queda animar-vos a que comencem a escriure, aci i ara, un nou capitul de l'historia de Valencia. Moltes gracies.

Agustí Zacarés i Romaguera
President de la Convencio Valencianista V2012

Discurs de clausura de la Convencio Valencianista V2012

Abans de res m'agradaria donar la benvinguda als convidats que han tingut a be acompanyar-nos en la clausura d'esta convencio. Moltes gracies a tots per fer l'esforç de vindre aci a estar en nosatres. Tambe donar les gracies als mijos de comunicacio que han volgut cobrir l'event i, cóm no, a vosatres que heu participat i definit el document que hem aprovat.

Dit aço, si em permeten, m'agradaria començar este discurs de clausura en uns versos del poeta alzireny dels segles XI-XII, Ibn Jafaya, que diuen aixina:

¡Valencians, quin goig el vostre!
Aigua i ombra teniu ab rius i arbres.
L'evitern paraïs està en la vostra casa.
De donar-me a triar, meu el faria.
Viviu-lo, no penseu en l'infern,
del paraïs al foc no es va mai.

Valencians i valencianes ¿qué nos ha passat?¿qué nos ha passat per a anar del paraïs al foc? Al foc dels vora 600.000 desocupats, al foc dels mes de quatre mil millons de deute, al foc de la perdua de les entitats financeres propies, al foc de la repressio als jovens, al foc, al cap i a la fi, de la situacio que estem vivint. ¿Qué nos ha passat? ¿Qué nos ha passat per a que esta terra siga el niu d'oportunistes, *cuneros*, corruptes, autocomplaents i gent acomodada en la desidia?

L'historiador Alexander Fraser definia el proces dels pobles de la següent manera: "De l'esclavitut a la fe espiritual, de la fe espiritual al valor, de la valentia a la llibertat, de la llibertat a l'abundancia, de l'abundancia a l'egoisme, de l'egoisme a la complaença, de la complaença a l'apatia, de l'apatia a la dependencia i de la dependencia a l'esclavitut". ¿Estem patint els valencians la crueltat d'esta seqüencia? ¿Estem abocats al determinisme? Pero la gran pregunta no es esta, la gran pregunta, el quit de la qüestio, es ¿qué anem a fer per a tornar a l'aigua i a l'ombra de rius i arbres?¿qué anem a fer per a abandonar el foc i l'infern i tornar al paraïs?

Eduardo Galeano en una de les seues obres preguntava als suramericans "¿Hi haura que acceptar

la desgracia com s'accepta l'hivern o la mort?". I els incitava: "Ya va sent hora de que els llatinoamericans comencem a preguntar-nos si anem a resignar-nos a patir la vida i a no ser mes que la caricatura del nort". Yo hui vos pregunte, o millor dit, nos pregunte, si anem a acceptar la desgracia com qui accepta l'hivern o la mort. Yo hui nos incite a que nos plantegem si hem de seguir resignant-nos, si hem de seguir sent una caricatura de qualsevol, o si pel contrari anem a prendre els ramals del nostre propi futur. La decisio està en les nostres mans.

Segurament el cami no sera facil, mai ho ha segut. Pero no podem seguir parats davant la desgracia dels nostres conciutadans, no podem seguir parats davant l'injusticia, no podem seguir parats davant la mort que nos aguaita. Eixe no es l'esperit de Vinatea, ni de Basset, ni del Poble Valencià. Hem d'alçar-nos si nos tomben, hem de treballar per molt que nos posen obstaculs en el cami, hem de seguir avant perque el futur nomes espera a qui se'l treballa. Ya ho deya Stéphane Hessel: "Si una minoria activa s'alçara, aixo sería prou: tindriem el rent que faria creixer la pasta".

El valencianisme, este moviment social fet pel i per al poble, ha de començar a abandonar disputes personals i partidismes, ha de començar a madurar i agarrar el rol que li dona sentit. Eixe rol no es un atre que el de buscar el millor nivell de vida per als ciutadans que formem Valencia. Ara es el moment, ara la societat necessita mes que mai del valencianisme. Pero per a arribar ad aixo primer hem de saber, com diria algun poeta, quí som, d'a on som i lo que volem ser. Es per este motiu que hui nos hem reunit.

En esta Convencio Valencianista V2012 hem reafirmat que els valencians som un poble unic i singular dins dels pobles del mon. Que el Poble Valencià posseix una idiosincrasia que el fa unic, en un marc territorial definit i estable, en una historia comuna, en un imaginari colectiu i unes senyes d'identitat compartides, i, lo mes important, una voluntat de viure com lo que som, valencians. I no nomes aixo, ho hem fet d'una manera participativa i democratica. Perque el ser huma, en la seua voluntat per procurar-se la millor condicio de vida possible, es l'unic que pot i deu decidir sobre el seu propi pervindre. I esta manera de fer es la que volem per al Poble Valencià, que com a reunio d'individus en nexes i interessos comuns, tenim el

dret inalienable de decidir el nostre propi futur.

Hui hem assentat les bases per al valencianisme que vindra, hem començat a afegir el rent. Hui hem posat en marcha un proyecte de regeneracio social i futur per a esta realitat socio-cultural i politica que es Valencia, pero no hem de quedar-nos aci. M'agradaria recordar les paraules que Voltaire posa en la veu de Candido quan li diu al gran mestre de filosofia: "Tot aixo es molt bo, pero lo que importa es no disertar, no argüir, i cultivar l'horta". Companyers i companyeres, amics i amigues, esta Convencio era necessaria i s'ha fet, pero queda seguir treballant. Perque este poble, el Poble Valencià, necessita prendre consciencia del seu potencial, necessita que s'escolte d'una vegada per totes la seua veu, alta, clara i potent. En aixo hem d'anar treballant, en aixo hem de comprometre'ns tots. Perque com va dir el mestre Constanti Llombart: "Tot s'ho mereix Valencia. Per a Valencia tot".

Moltes gracies per estar aci, per vindre, per treballar.

¡Vixca Valencia!

Agustí Zacarés i Romaguera
President de la Convencio Valencianista V2012

ESTADISTIQUES

Assistencia i sexe

160 assistents
128 homens
32 dones

Per procedencia

De 56 municipis diferents

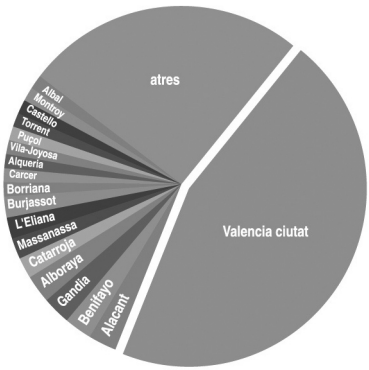

Valencia ciutat
Monover
Rotova
Alacant
Alfafar
Burjassot
Albalat dels Sorells
Benifayo
La Canyada
L'Alqueria de la Comtesa
Gandia
La Vila-Joyosa
Piles
Los Corrales - Utiel
Pinedo
Villalonga
Madrit
Elig
Quart de Poblet
Vilarreal
Carcer
Beniflà
Puçol
Vilamarchant
Oliva
Sedavi
Godelleta
Sagunt
Almassera
Meliana
Llombay
Manises
Xeraco
Albacete
L'Eliana
Torrent
Grau de Gandia
Alcasser
Chiva
Alzira
Gata de Gorgos
Catarroja
Alboraya
Borriana
Catadau
Montroy
Sollana
Aldaya
Benicarlo
Chirivella
Castello
Carpesa
Massanassa
Paterna
Albal
Rocafort

Per edat

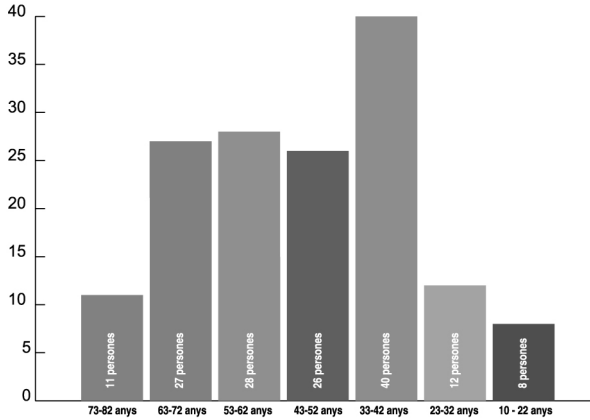

Majoria dels participants: entre 33 i 42 anys

Edat en major representacio: 10 persones de 41 anys

Persona mes jove participant: 16 anys

Persona de major edat participant: 81 anys

Edat mija dels participants: 48 anys

Informacio adicional

La Convencio Valencianista V2012 ha segut un primer encontre, un primer escalo d'una llarga escala, en una ascensio possiblement plena de dificultats que, el passat 21 d'abril, un conjunt de valencianistes començà a pujar de manera conjunta.

Conseqüentment, este document impres, fruit d'aquell encontre, haura d'anar enriquint-se i ampliant-se, puix la societat valenciana, plural com es, completa i complexa, revela uns atres aspectes, unes atres arees, unes atres manifestacions que mereixen, com a minim, el mateix interes i tracte.

Es per aixo que este treball està plantejat en l'intencio de que siga l'inici de nous encontres i acorts; i per a favorir-los, se formalisarà de manera immediata la creacio de l'associacio de caracter civic-social i cultural "Convencio Valencianista", a l'hora que se mantenen obertes les finestres telematiques que representen la seua pagina web

(www.valencianisme2012.com) i el seu correu corporatiu (info@valencianisme2012.com) puix, en estes primeres passes, elles han de ser el punt d'encontre entre els qui vullguen aportar la seua colaboracio i dedicacio ad este proyecte ilusionant que es fa precis consolidar per a conseguir un futur mes autenticament valencià per a la nostra societat.

Index

Preambul

Document Marc

1. Idiosincracia del Poble Valencià
2. El patrimoni dels valencians
3. Territori i governabilitat
4. Drets i deures de la ciutadania valenciana. Obligacions dels/de les valencianistes
5. Valéncia, poble del món

Declaracio personal d'intencions

Discursos:

- Discurs inaugural de la Convencio Valencianista V2012
- Discurs de clausura de la Convencio Valencinista V2012

Estadistiques:

- Assistencia i sexe
- Procedencia
- Edat

Informacio adicional

Colofo

Esta publicacio, escrita en llengua valenciana, s'acabà d'imprimir el 25 de juny de 2012, a quatre dies del 29 de juny, data de malhaurada memoria puix coincidix en el 305 aniversari de la firma del *Decreto del Buen Retiro* (Decret de Nova Planta) pel qual Felip V, de nefast recòrt, relegava les llibertats del Regne de Valencia i oficialisava, *por justo derecho de conquista,* la castellanisacio de l'administracio, la cultura i, en general, societat valenciana tota.

MOSSEGUELLO®
tenda online: www.**mosseguello**.com